

ஸ்ரீஸடகோபஸ்துதி

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீ ரங்கராமாநுஜ மஹாதேஸரிகாய நம:

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकैः अनुगृहीतं
தருவடிநில ஆழ்வார்துதி

श्री पादकासहस्रम्

ஸ்ரீ பாதுகாஸஹஸ்ரம்
ஆசார்யஸ்துதி

ஸ்ரீமத் பரமஹமஸேத்யாதி நமமாண்டவன்
ஸ்ரீ வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேஸரிகன் அருளிச் செய்த
ஸ்ரீஸடாரி ஆயிரம்
தமிழ் வ்யாக்யாநம்

முதல் பாகம்

வெளியீடு :

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆஸ்ரமம்

ஸ்ரீரங்கம்

ஐப்பசி பூராடம்

2000

இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலும் வாராமலும், வந்து கேட்காமலும் இழுந்து போகிறவர்கள் மஹாதிரிதர்கள், பரம பாபிகள்-என்று இப்படி அது இஷ்டங்களைக் கொடுப்பதைப் பேசுகிறார்.

ஸதாசார்யர்களும் மேற்கண்டபடியே முமுக்ஷுக்களை ரக்ஷிப்பவர்கள்; தாபத்ரயங்களைப் போக்குகிறவர்கள்; உலகத்திலுள்ள ஐசுவரியவான்களுக்கு ஆசிரியத்தமட்டில் நற்புத்தி சொல்லி ஏதோ ஒரு ஸுகிருத வசத்தால் பகவானால் கொடுக்கப்பட்ட அந்த ஐசுவரியத்தால் தொந்தரவு ஏற்படாதபடி அதைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கும், நல்வழியில் அதை உபயோகிப்பதற்கும் ஹிதம் சொல்லி, ஐசுவரியம் துக்க காரணமாகாமல் ஸுக காரணமாம்படி செய்கிறவர்கள். ஜ்ஞாந ஸம்பத் விஷயத்திலும் அது விபரீதமாகாமல்படி உதவி செய்வார்கள். பாபிகளானாலும், புண்யசாலிகளானாலும் ஸங்கட காலங்களில் அனுதாபப்பட்டு ஆசிரியத்தால் விலக்காமல் ரக்ஷிப்பவர்கள். பகவானுடைய மஹோத்ஸவ காலங்களில் லோகானுகரஹார்த்தமாக அங்கே செல்வார்கள். அவர்களுடைய உத்ஸவங்களும் அதற்காகவே. அந்த ஸமயங்களில் அனுகரஹம் பண்ணுவதில் வெகு குதூகலத்துடன் இருந்து வேண்டினதை எல்லாம் அனுகரஹித்து விடுவார்கள். ஆகையால், அவர்களுடைய உத்ஸவங்களிலும், பகவானுடைய உத்ஸவங்களிலும் அவர்களை அவசியம் ஸேவித்து அனுகரஹம் பெற வேணும்.

இதிலுள்ள வ்யத்திக்கு 'சर्वतोभद्रम्' என்று பெயர். முந்திய சுலோகத்திலுள்ள अर्धमकम् போல் இல்லாமல் நான்கு பாதங்களும் 'अनुलोम प्रतिलोम' யமகமாய், அதாவது நேராக வாசித்தாலும் தலைகீழாக வாசித்தாலும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதால். இந்த பந்தத்தில் சுலோக பாதங்கள் நேராக வாசித்தாலும், தலைகீழாக வாசித்தாலும், ப்ரதக்ஷிணமாக வாசித்தாலும், அப்ரதக்ஷிணமாக வாசித்தாலும் ஒரே மாதிரியாய் நாலாபுறமும் சுற்றும்படி இருப்பதால், 'सर्वतोभद्रम्' (நாலாபுறமும் நன்றாயுள்ளது) என்று பெயர் ஏற்பட்டது.

முந்திய சுலோகத்தில் பந்தம்போல் குறுக்கும் நெடுக்குமான 9 கோடுகளால், குறுக்கும் நெடுக்குமாக 8 கட்டங்கள்

டங்கிய 8 வரிசையுள்ள ஒரு ஸமசதுரத்தில் முன்போல் 4 வரிசையில் கிரமமாகவும், மற்ற 4 வரிசையில் தலைகீழாகவும் சுலோக பாதங்களை எழுதி, முன்போல் வாசிப்பது. இந்தக் கட்டங்களில் ஒவ்வொரு பாதத்தையும் 8 மாதிரியாக வாசிக்கலாம். (22)

933 पापादपापादपापापादपादपादपा॥

दपादपापादपादपादपा ददपादपा॥

पापातपापातपापापापातपातपातपातपा॥
तपातपापातपातपातपा ततपातपा॥

பதங்களின் பிரிவு:—

5 6 1 2 4 3
पापात्, अपापात्, अपापा, अपादपादपादपा, दपादपापादपादपादपा, ददपादपा॥

5 6 1 2
பதப்பிரிவு:—பாபாத், அபாபாத், அபாபா, அபாதபாதபாதபா,
4 3
தபா தபா பாதபாத பாதபா, ததபாதபா॥

(ப-ரை) 1 அபாபா - பாபமில்லாததும், 2 அ - விஷ்ணுவான பகவானுடைய, பாட - திருவடிகளில், பாட - கிரணங்களை, ட - கொடுக்கிறதாயிருக்கிற, பாட - கிரணங்களை, பா - காப்பாற்றி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதும், 3 டட - கொடுக்கிறவர்கள் விஷயத்தில் அதாவது தன்னைப் பகவானுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கிறவர்கள் விஷயத்தில், பாட் - காப்பாற்றுகிறதாயிருக்கிற, அபா - ஜலத்தை அதாவது அபிஷேக ஜலத்தை உடைத்தானதுமான, 4 ட - ரக்ஷணத்தை, பாட - ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கத் தக்கதும், பாப - பாபத்தை, அட - போக்குகிறதாயுமிருக்கிற, பாட - திருவடிகளை உடைத்தான விஷ்ணுவினுடைய, பாடபா - திருவடிகளைக் காப்பாற்றுகிற பாதுகையானது, 5 பாபாட் - பாபங்களிலிருந்து, 6 அபாபாட் - (என்னைக்) காப்பாற்றிற்று.

(கருத்து) இப்படி அந்தத் திவ்ய பாதுகையானது தன்னுடைய பரம ஓளதார்யத்தாலும் தயையாலும் ஆசிரிதர்களு

டைய இஷ்டங்களை எல்லாம் கறப்பதுடன், இன்னும் என்ன செய்கிறதென்றால், அதனுடைய உபகாரங்களைச் சொல்கிறேன். பகவானிடத்திலுள்ள ப்ரேமாதிசயத்தாலும், ஜீவராசிகளிடத்திலுள்ள பரம தயையினாலும், ஸர்வலோக ரக்ஷகமாயும், ஸர்வ பாப நாசகமாயுமிருந்து, ஜீவராசிகள் க்ஷேமத்தை அடைவதற்கு ஒரே உபாயமாக இருக்கிற அந்தப் பகவானுடைய திவ்ய திருவடிகளுக்கு ஸஞ்சார காலங்களில் முள்முதலியதுகளால் ஒரு அபாயமும் வராதபடி காக்கிறது. தான் ஸ்வாபாவிசுமமாக ஒரு போதும் பாப ஸம்பந்தமே இல்லாமல் எப்போதும் குறைவில்லாத ஜ்ஞானத்தோடு பகவானை அனுபவிப்பதையும், தனக்கு ஸஜாதீயமான ஜீவராசிகள் பாபத்தில் மூழ்கி ஜ்ஞானத்தையும், பகவதனுபவத்தையும் இழந்திருப்பதையும் பார்த்து அவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்க யத்தனிக்கிறது. அதற்காக,

“दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता।

यदि भा सदृशी सा स्यात् भासस्तस्य महात्मनः॥”

என்கிறபடி பகவான் பரமபதத்திலேயே இருந்து விட்டால் இப்பிரகிருதி மண்டலத்திலுள்ள ஜீவர்களுக்கு அவன் அப்படிப்பட்ட ப்ரகாசமுள்ளவனாக இருப்பதும் இராததும் ஒன்றே ஆகையால், அவனுடைய ப்ரகாசத்தை இந்த ப்ரகிருதியில் ஸ்தாபிப்பதற்கு அவனையும் இவ்விடம் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து, தன்னுடைய ப்ரகாசத்தால் உலகத்தாருடைய (ஜ்ஞான) கண்ணுக்கும் ப்ரகாசம் உண்டு பண்ணி அவனைக் காட்டிக் கொடுத்து இரண்டு விதத்தாலும் அவனுடைய திருவடிகளை ப்ரகாசம் உள்ளதாகச் செய்கிறது. அல்லது பகவானுக்குத் தகுந்த பாதுகையாக இருப்பதால் தன்னுடைய ப்ரகாசத்தினால் அவனுடைய திருவடிகளுக்கு விசேஷ சோபையை உண்டு பண்ணி, ஆச்ரிதர்களுக்கு நேத்ரானந்தத்தைக் கொடுக்கிறதென்றும் ஸாமான்யமாகச் சொல்லலாம். பூஜா காலங்களில் அந்தந்த ஆஸனங்களுக்கு பகவான் எழுந்தருளும் பொருட்டு அவனுடைய திருவடிகளில் தன்னைத் தெரிந்த மட்டில் ஸமர்ப்பிப்பவர்களுக்கு பகவானுடையதும் தன்னுடையதுமான அபிஷேக ஜலத்தைக் கொடுத்து பாபங்களைப் போக்கிக் காப்பாற்றுகிறது. இப்படிப்பட்ட அதன் பெருமையை ஸ்வல்பம் பேசுவதையும், பகவானுடைய

வா	வா	ஐ	வா	வா	ஐ	வா	வா
வா	ஐ	வா	ஐ	ஐ	வா	ஐ	வா
ஐ	வா	ஐ	வா	வா	ஐ	வா	ஐ
வா	ஐ	வா	ஐ	ஐ	வா	ஐ	வா
வா	ஐ	வா	ஐ	ஐ	வா	ஐ	வா
ஐ	வா	ஐ	வா	வா	ஐ	வா	ஐ
வா	ஐ	வா	ஐ	ஐ	வா	ஐ	வா
வா	வா	ஐ	வா	வா	ஐ	வா	வா

श्लोकम् 933

பூஜா காலங்களில் அதை அவனுடைய திருவடிகளில் ஏதேனும் ஒரு ப்ரகாரமாக ஸமர்ப்பிப்பதையும் வ்யாஜமாகக் கொண்டு அஜ்ஞானை எனக்குத் தன்னை ஆச்ரயிப்பதற்கு விரோதியாயுள்ள பாபங்களை தன்னுடைய கடாஷுத்தாலும், ஸ்பர்சத்தாலும் தீர்த்தத்தாலும் போக்கி, என்னைப் பரிசுத்தமாக்கி, ஸர்வத்துக்கும் தன்னையே ஆச்ரயிக்கும்படி காப்பாற்றி விட்டது. இப்படி அது உலகத்தாருக்கும் தனக்கும் செய்கிற அநிஷ்டங்களைப் போக்குவதாகிற, உபகாரத்தை இதில் ஆச்சரியத்துடன் பேசுகிறார்.

இப்படியே அவதார புருஷர்களான ஸதாசார்யர்களும் பகவானிடத்திலுள்ள ப்ரேமையாலும், ஜீவராசிகளிடத்திலுள்ள கருணையாலும் பரதத்வத்தை இல்லையென்று சொல்லுகிற வேதாந்த சாஸ்திர விரோதிகளான குமதிகளிடத்திலிருந்து நல்லதான யுக்திகளால் தெய்வத்தை மீட்டும், சாஸ்திரத்தினாலேயே அறிய வேண்டியதான தெய்வத்தை தங்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளால் ப்ரகாசப்படுத்தியும் உலகத்தில் ஸ்தாபிக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸ்வபாவத்திலேயே எப்போதும் பாப ஸம்பந்தமில்லாதவர்களாய் மற்ற ஜீவர்களுடைய பாபத்தைப் போக்குவதில் எண்ணமும் பிரயத்னமும் உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பகவதாராதனத்திற்கு உபகரிப்பவர்களையும், அவர்களை ஆராதிப்பவர்களையும், பகவானுடைய தீர்த்தத்தினாலும், தங்களுடைய ஸ்ரீ பாத தீர்த்தத்தினாலும் பரிசுத்தமாக்கிக் காப்பாற்றுகிறார்கள். இப்படி அவர்கள் ஜனங்களுக்கு அஜ்ஞானமும் பாபமுமாகிற அநிஷ்டங்களைப் போக்கிக் காப்பாற்றுகிறார்கள் என்பதும் இதனால் ஸூசிகதம்.

இதில் அ, ஆ, ஈ, னு என்ற இரண்டே உயிர் எழுத்துக்கள் மெய்யெழுத்துக்கள் அடங்கிய அநுலோமுபிரிஷோ யமகங்களால் ஏற்படுகிற சர்வதோமம் என்கிற பந்தசித்ரம் முன் சுலோகத்தில் போலுள்ளது.

(23)

934 कोपोद्दीपकपापेऽपि कृपापाकोपपादिका ।

पूदपादोदकापादोद्दीपिका काऽपि पादुका ॥

கோபோத்தீபகபாபேபி க்ருபாபாகோபபாதிகா ।
பூதபாதோதகாபாதோத்தீபிகா காபி பாதுகா ॥

(ப-ரை) கோப - பகவானுடைய கோபத்தை, ஓடிபக - ஜ்வலிக்கப் பண்ணுகிற, பாபேஃ - மஹா பாபிகளிடத்திலும், க்ருபா - பகவானுடைய தயையினுடைய, பாக - பரிபக்வத்தை, (ஓபாபா - ஸம்பாதிக்கிறதும்), பூ - (பூ - பாரிசுத்தத்தை, ட - கொடுக்கிறதான) பரிசுத்தம் பண்ணத் தகுந்ததான, பாபேஃ - திருவடி தீர்த்தத்தை (அதாவது கங்கா ரூபமான திருவடி தீர்த்தத்தை) உடையவரான, அ - பகவானுடைய, பா - திருவடிக்கு, ஓடிபகா - ப்ரகாசத்தைக் கொடுக்கிறதான, பாபு - பாதுகையானது, காபி - இப்படிப்பட்டது என்று எண்ணவும் சொல்லவும் முடியாதது; அதாவது வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாதபடி ஆச்சர்யமான ஸாமர்த்த்யம், தயை, ப்ரபாவம் முதலியதுள்ளது.

(கருத்து) ஸ்ரீ பாதுகையானது தன்னுடைய எல்லையில்லாத தயையின் காரணமாகத் தன்னுடைய உயர்ந்த ஸ்தானத்திலிருந்து ஆச்ரிதர்களைத் தேடி இந்த ப்ரகிருதியில் வருவதும் அவர்களுக்கு ஹிதத்தைக் கொடுப்பதும், அஹிதத்தைப் போக்குவதுமிருக்கட்டும். இந்த மற்றொரு விசேஷ ஆச்சர்யத்தையும் பார். ஏதோ ஒருவிதமாய் பாதுகையின் கடாஷுத்துக்கு விஷயமாய் அதனால் ஏவப்பட்டு ஒரு மஹாபாபியானவன் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய ஸந்நிதிக்குள் நுழைகிறான். எல்லோருக்கும் ஸ்வபாவஸுஹ்ருத்தும் பரம தயாளருமானாலும் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுக்கு அவனைக் கண்டதும் அவனுடைய பகவதபசாரங்கள், பாகவதாபசாரங்கள், இன்னும் மற்ற ஆஜ்ஞாதிலங்கனங்கள் முதலான எல்லையில்லாத மஹாபராதங்களை நினைத்து “पद्मपत्रशतेनापि न क्षमामि वसुधरे” என்கிறபடி அவன் விஷயத்தில் கோபமானதும் விருத்தியடைந்து, பார்க்கிறவர்களுக்கும் பயங்கரமம்படி பெரிய அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கிறது. அந்த ஸமயத்தில் பாதுகையானது சலுகையுடன் நடுவில் புகுந்து இந்தப் பாபி விஷயமாய் பகவானிடத்தில் பலபடியாய் மன்னாடி சிபார்சு செய்து, அவன் விஷயத்தில் பூர்ண கிருபையை ஸம்பாதித்தும், அந்த ஆச்ரிதனுக்குத் திருவடிகளைக் காட்டி, ப்ரணாமம் முதலியதைச் செய்யும்படிச்

செய்தும் ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்கும்படியான பகவானுடைய ஸ்ரீ பாத தீர்த்தத்தை ஸ்வீகரிப்பித்தும் காப்பாற்றி விடுகிறது.

இது என்ன ஆச்சரியம்; என்ன தயை; என்ன நடனம் பண்ணுகிறது; என்ன ஸாமர்த்யம்; என்ன லௌபாக்யச் செருக்கு; ஸர்வேச்வரன் எப்படி வச்யப்படுகிறான். எல்லாம் வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத ஆச்சரியமாக அல்லவோ இருக்கிறது என்று இப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தை மனலால் பிரத்யக்ஷிகரித்து பாதுகையினுடைய புருஷகார ப்ரகார ஆச்சரியத்தைப் பேசுகிறார்.

ஸதாசார்யர்களும் அப்படியே பகவானுக்கு மிகவும் அந்தரங்கர்களாய் பரம ப்ரீதி பாத்தர்களாய் மஹா குணவான்களாய், வாக்ஸாமர்த்யமுள்ளவர்களாய், தத்வத்தை அறிந்த

1. இதன் பிரகாரம்-இவனே என்னை ஆச்ரயித்தவன். ஏன் இவ்வளவு கோபம்? உலகத்தில் குற்றம் பண்ணாதவர்கள் யார்? குற்றமும், பூர்வமுள்ள பாபத்தினாலும், அஜ்ஞானத்தினாலும் அவசமாகத் தானே ஏற்படுகிறது; பூர்வம் எவ்வளவு அபராதிடாக இருந்தாலும் ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்வல்பம் நல்ல புத்தியால் வந்தால் விடலாமா? அன்று ராமாவதார காலத்தில் கடற்கரையில் சரணாகத ரக்ஷண விஷயமாக தேவரீரே அருளிச் செய்த வார்த்தைகளையெல்லாம் இந்த கோப வேகத்தால் இப்போது மறந்து விட்டதோ; இவனுடைய அபராதங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமே இல்லையோ; தேவரீருடைய இந்தத் திருவடி ஸேவையும் ஸம்பந்தமும் ஸ்ரீ பாத தீர்த்தமும் தகுந்த பிராயச்சித்தமாகாதோ; நானேதான் தேவரீருடைய ஸ்வபாவ தயையை அவலம்பித்து அவனை இங்கு வரவழைத்தேன்; தயை பண்ண வேணும். அவனிடத்தில் இந்தக் கோபத்தை மாற்றி, அனுக்ரஹம் பண்ண வேணும் என்று தயையைக் கிளப்பும்படி உண்மைகளைச் சொல்லி வாதித்தும், பிரார்த்தித்தும் தன்னுடைய லௌபாக்யத்தாலே, அவருடைய கோபத்தையும் தணித்து, அந்த அபராதினையும் பார்த்து, அவனுக்கு பகவானுடைய திருவடியைக் காட்டி, அடே வெறுமனே நிற்கிறாயேடா; திருவடியில் விழேண்டா; பரமதயாளோ காப்பாற்ற வேணும் என்ற பிரார்த்தியேண்டா; இந்தத் திருவடி தீர்த்தத்தை வாங்கிக் கொள். இது உன்னுடைய ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்கி விடும். இதுதான் உலகத்தில் கங்கையாக பிரவஹித்து உலகத்தை எல்லாம் பாவனம் பண்ணுகிறது. இத்தோடு உள் பாபங்களெல்லாம் கழிந்து விட்டது; இனி பகவானுடைய பூர்ண அனுக்கிரஹத்திற்குப் பாத்திரமாய் விட்டாய்; ஒன்றும் கவலைப்படாதே என்று தானே எல்லாவற்றையும் சொல்லி அவன் தலையிலும் ஏறி உட்கார்ந்து விடுகிறது. பரமகுணவதியாய் பிரீதிபாத்ரையான பாதுகையின் தாக்ஷிண்யத்தைத் தட்ட முடியாதபகவானால் தடுத்து ஒன்றும் சொல்ல ஸாத்தியப்படவில்லை. பிறகு, கோபமும் சாந்தமாய் விடுகிறது. பாதுகையினுடைய விலக்க மாட்டாத சிபார்சிதிலும் தன்னுடைய ஸஹஜ கிருபையினாலும் முன்னிருந்த நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்தை மறந்து இந்த மட்டுமாவது வந்ததே என்று பூர்ண அனுக்ரஹமும் பண்ணி விடுகிறான். ஸகல கேஷமங்களும் வந்து விடுகிறது.

வர்களாயிருந்து பகவானிடத்திலுள்ள விசேஷ சலுகையினால் பூர்வம் எப்படிப்பட்ட மஹா பாபிகளானாலும், அனுதாபம் பிறந்து தங்களை ஆச்ரயித்தவர்கள் விஷயத்தில் பகவானுக்குள்ள எப்படிப்பட்ட கோபத்தையும் தணித்து, அனுக்ரஹத்தை ஏற்படுத்தி, அவர்களையும் சீர்திருத்திக் காப்பாற்றி விடுகிறார்கள் என்கிற அவர்களுடைய ஆச்சரியமான புருஷகார ப்ரகாரமும் இதனால் ஸூசிதம். (24)

935 ततातत्ता तितत्तेता ताततीतेतितितितुत् ।
तत्तत्ताततितता ततेतातेतितुता ॥

ததாதத்தாதிதத்தேதா தாததீதேதிதாதிதுத் ।
தத்தத்தத்தா ததிததா ததேதாதேத தாதுதா ॥

த என்கிற ஒரே மெய்யெழுத்தைக் கொண்டு பண்ணப்பட்டது. இதில் பதப் பிரிவு.

1 2 3 4
ततातत्ता अतितत्तेता तातति इतेतितितितुत् ।

5 6 7
तत्तत्ताततितता तता इतातेतितुता ॥

1 2 3
பதப்பிரிவு:—ததாதத்தா, அதிதத்தேதா, தாததி, இதேதி—

4 5 6 7

தாதிதுத், தத்தத்தத் தாததிததா, ததா இதாதேத தாதுதா

(ப-ரை) 1 तत - விஸ்திருதமான, अतत्ता - எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கும் தன்மையை உடைத்தானதும் (அதாவது உலக ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு எப்பொழுதும் எங்கும் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதும், 2 अति - அதிக்ரமிக்கப்பட்ட, तत्ता—तत् - என்கிற சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற பிரம்மத்தினுடைய தன்மையினாலே, इता - அடையப்பட்டதும் (அதாவது உயர்ந்த வஸ்துவாக அடையத் தகுந்ததாக இருப்பதிலும், உயர்ந்த இன்பமாக அனுபவிக்கத் தகுந்த வஸ்துவாக இருப்பதிலும் பிரம்மத்தைக் காட்டிலும் மேலானதும், 4 इत - அடையப்பட்ட, इतिता - ஈதிபாதையை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையை, अतितुत् அடியோடு போக்குகிறதும் (அதாவது ஸம்

ஸாரிகளால் அடையப்படுகிற அதிவிருஷ்டி, அனாவிருஷ்டி முதலியதால் ஏற்படும் துக்கங்களை அடியோடு போக்குகிற தும்), 5 तत् - அந்தந்த வஸ்துவினுடைய, तत्ता - அந்தந்த ஸ்வபாவத்தினுடைய, तति - வரிசையினாலே, तता - விஸ்திருதமானதும் (அதாவது உலகத்திலுள்ள அந்தந்த வஸ்துக்களையும், அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏற்பட்ட ஸ்வபாவங்களையும் தனக்கு அதீனமாக உடையதும்), 6 तता - விஸ்திருதமானதும் அல்லது आतता — (आ) அடையப்பட்ட (तता) - வீணாதிவாத்யங்களையுடையதும், 7 इ - மன்மதனுக்கு, तत - தகப்பனான பகவானாலே, इत - அடையப்பட்டதுமான, तातुता - பாதுகையானது, (இந்த ச்லோகத்தை 'त' என்கிற ஒரே எழுத்தால் சொல்ல வேண்டியதாக இருப்பதால் 'पादुका' என்பதற்குப் பதிலாக அதன் ஸ்வரத்தை ஒத்து 'त' என்கிற எழுத்தால் 'तातुता' என்று கவிகளின் வழக்கப்படி போடப்பட்டிருக்கிறது), 3 ततति - தகப்பனாக ஆகிறது (அதாவது ஜனங்களுக்குத் தகப்பனைப் போலிருந்து வேண்டிய ஹிதங்களைச் செய்து அவர்களுடைய ஸுக துக்கங்களால் தான் ஸுக துக்கங்களை அடைகிறது).

(கருத்து) இப்படி மஹா பாபிகளாய் உலகத்தாராலும், தெய்வத்தாலும் வெறுக்கத் தகுந்தவர்கள் விஷயத்திலும், இவ்வளவு தூரம் பகவானிடத்தில் மன்னாடி தயையை ஸம்பாதித்தும் அந்த பாபிகளுக்கும் மன்னாடி நற்புத்தி சொல்லி பகவானை ஆசிரயிக்கும்படி செய்தும் காப்பாற்றுவானேன்; என்ன தலைப் பொறுப்பு என்றால், அது பாதுகையினுடைய அதிகமான தயையின் கார்யம். ¹அந்தத் தயையானது

1. குறிப்பு:— வாத்ஸல்யமாவது இளங்கன்றினிடத்தில் பகவிற்குள்ள ப்ரீதிபோல் தோஷங்களைக் கவனியாமல் உள்ளடங்காத ப்ரீதி பண்ணுவது. அப்படிப்பட்ட ப்ரீதியானது ஜீவராசிகள் விஷயத்தில் ரக்ஷிப்பதோடு சிஷிக்கிற வியாபாரத்தையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற பகவானைக் காட்டிலும் சிஷிப்பதேயறியாமல் ரக்ஷணத்தை மட்டுமே தங்கள் பங்காக வைத்துக் கொண்டிருக்கிற பகவானுடைய தேவிமார்களுக்கும் பாதுகைகளுக்கும் விசேஷமாக உள்ளதானதால் ஜீவராசிகளை கஷ்டங்களிலிருந்து விடுவித்து ஸுகப்படுத்தினால் அல்லது தரிக்க மாட்டாத ஸ்வபாவம் உள்ளதாய் அருமையாய் அகப்படுகிற ஜீவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு பாதுகையானது இப்படிக் கடந்து த்வரிக்கிறது. ஆனால், பாதுகை எவ்வளவு தயையுள்ளதாக இருந்தாலும், நல்லவர்கள் கெட்டவர்கள் என்கிற விவேகம் பண்ணாமல் பகவானை வற்புறுத்தியாவது மிகவும் பாபிகளைச்

வாத்ஸல்யமாகப் பரிணமிக்கிறது. அப்படிப்பட்ட வாத்ஸல்யத்தின் கார்யமாய் அது என்ன என்ன வியாபாரங்கள் செய்கிறதென்றால் மேலும் சொல்லுகிறேன். அதாவது

சேர்க்கலாமா? அப்படிச் செய்தால் ஜனங்கள் இஷ்டப்படி எதையும் செய்து ஒருநாள் ஸுலபமாக தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்கிற எண்ணமுண்டாகி, பயம் நீங்கி அதர்மங்களை ஒரு தடையில்லாமல் செய்ய மாட்டார்களா? இதனால் சாஸ்திரம் குலைந்து போகாதா? என்று ஸாமான்ய ஜனங்கள் நினைக்கலாம். ஜீவர்கள் ஸொந்த ஸ்வரூபத்தினால் பகவானைப்போல் நிர்தோஷர்கள். ஆனால், அநாதியான ஆஜ்ஞாதிலங்கனத்தால் ஏற்பட்ட பகவானுடைய நிர்ஹந்தால் ஜ்ஞாந்தை இழந்து, மேல் மேல் பாபங்களைச் செய்து, ஸம்ஸார வலையிலகப்பட்டு அதிலிருந்து தன் பிரயத்தனத்தால் வெளிக் கிளம்ப முடியாமல் எல்லையில்லாத துக்கங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். இதிலிருந்து பகவானும் பகவானைச் சேர்ந்தவர்களும் தான் மீட்க வேணும். அதற்காக இவர்களிடமிருந்து பகவானும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் பரம பாபியாய் கையாலாகாமல் தபிக்கிறவனான என்னைக் காப்பாற்ற வேணும் என்று சொல்லி சரணாகதி பண்ணுகிறதாக ஒரு வியாஜத்தை மட்டில் எதிர்பார்க்கிறார்கள். லோகத்தில் முழுவதும் கெட்டவன், முழுவதும் நல்லவன் என்று ஒருவரும் கிடையாது. இந்த ஜன்மத்தில் பிரயக்ஷமாக சில எஸ்க்திகள் தான் நமக்குத் தெரிகிறது. அதைக் கொண்டே நல்லது கெட்டது என்று பிரித்து விடுகிறோம். ஜீவராசிகளின் பிரார்ப்த கர்மங்களாகிற பழைய கணக்கைப் பார்த்தால் நல்லவனாக இப்போது தென்படுகிறவனைப்போல மஹாபாபி வேறு ஒருவன் இருக்க மாட்டான். ரொம்பக் கெட்டவனாகத் தெரிகிறவன் பழைய கணக்கினால் ரொம்பவும் நல்லவனாக ஏற்படுவன். நல்லவனாயிருப்பதும் கெட்டவனாயிருப்பதும் ஒரே ஜன்மத்திலும் நிலையில்லை. தெய்வமானது எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகையாலும், "एव ससृष्टिचक्रस्ये" என்கிற பிரமாணப்படி அநாதி கர்ம ப்ரவாஹத்தில் அவசமாக அடித்துக் கொண்டு போகப்படுகிற ஜீவன்களிடத்தில் மிகவும் தயையை உடையதாகையாலும், எல்லாரையும் காப்பாற்றுவதற்கு ஒரு ஸயத்தை மட்டும் எதிர்பார்க்கிறதற்கு, ஒரு அல்ப வியாஜம் ஏற்பட்ட உடனே, அதற்கு ஒரு பெரிய ஸுகிருதத்தின் பல்னைக் கொடுத்து ஓர் உபாயத்தில் மூட்டி, இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஒருவனைப் பளீரென்று தாக்கி விடுகிறது. இப்படிப்பட்ட வியாஜம் நல்லவனான, கெட்டவனான யார் விஷயத்தில் எப்போது நேர்கிறதென்று நம்மால் சொல்ல முடியாது. இது விஷயத்தில் நம்முடைய வெளிப் பார்வையும் தீர்மானமும் போராது. இப்பொழுது எப்படியிருந்தாலும் ஜன்மாந்திர ஸுகிருத வசத்தால் பகவானும் தந்தவத்தை அறிந்த மஹான்களும் எவன் ஒருவனை அங்கீகரித்து விடுகிறார்களோ அவனே நல்லவன், அதிர்ஷ்டசாலி; அவர்களால் அப்படி அங்கீகரிக்கப்படாதவனான கெட்டவன், பாக்க்யஹீனன். அப்படி அவர்களுடைய கடாக்கூத்துக்கு விஷயமான ஒருவனை இளப்பமாக நினைக்கலாகாதென்பதை "अपिचेत् सुदराचारः", "सिद्धिं भवति धर्मात्मा" என்கிற க்லோகங்களில் கீதையில் பகவான் அருளிச் செய்தபடி நல்லதாயிருப்பதும் பிரார்ப்த கர்மாதீனமும் அஹுக்ர ஹாதீனமுமாகையால் இந்த சரீரத்திலேயே பிறகு நல்லவனாய் விடலாம். கர்ம வசத்தால் கெடுதலாகவே இருந்து விட்டாலும் அது மோக்ஷத்திற்குத் தடங்கலாகாது. ஆகையால் பாபி என்றும், ஸுகிருதியென்றும் தாரதம்மியம் பாராமல் பகவானும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் ஸுகிருத வசத்தால் காப்பாற்றுகிற காலம் வந்து விட்டால் தோஷத்தைப் பார்க்காமல் ஆதரிக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வதால் சாஸ்திரத்திற்கு ஒரு கெடுதியும் நேராது. பகவானுடைய தேவிகளான ஸ்ரீதேவி, பூதேவிகளும் இப்படியேதான் பகவானிடத்தில் சிபார்க் செய்கிறார்கள் என்பதை தவந்தவ பத்தியில் 7-ஆவது க்லோகத்தில் பார்க்க.

இளங்கன்றைப் பிரிந்த பசுவைப்போல் ரக்ஷிப்பதற்கு ஜீவ ராசிகளைத் தேடிக் கொண்டு எப்பொழுதும் எங்கும் ஸஞ்சரிக் கிறது. ஜீவன்கள் தன் பெருமையை அறிந்து தன்னை வந்து ஆசிரயித்து பகவானிடத்தில் புருஷகாரமாகக் கொண்டு உஜ்ஜீ விப்பதின் பொருட்டு தான் ஜீவர்களால் பரம ப்ராப்யமாக அடையப்படுகிற விஷயத்தில் பகவானைக் காட்டிலும் வச்ய மாகும் தன்மையில் மேலானது என்பதையும், அப்படியே பரம இன்பமாக அனுபவிக்கப்படுகிற விஷயத்திலும் பகவா னைக் காட்டிலும் மேலானது என்பதையும் அவர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுக்கிறது.

தன்னை ஆசிரயித்து வேண்டுகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு இங்கி ருக்கும் காலத்தில் அதிவிருஷ்டி, அனாவிருஷ்டி முதலியதுக ளால் ஏற்படும் துக்கங்களை அக்காரணங்களை நீக்கி போக்கி விடுகிறது. அயலாரிடம் நம்பி விடாமல், தானே நேரிலே கவனித்து வேண்டினவற்றைச் செய்யும்பொருட்டு உலகத்தி லுள்ள பற்பல வஸ்துக்களையும், அவைகளின் ஸ்வபாவங்களையும் பகவானோடு கலந்து, தன் அதீனமாக வைத்துக் கொண்டி ருக்கிறது. ஜீவராசிகளால் விரும்பக்கூடிய ஸகல புருஷார்த்த மாகவும் தானே இருக்கிறது. அதாவது அவைகளைத் தானே ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கிறது. அல்லது அவர்களுக்கு இன்ப மான வீணாதி வாத்யங்களைக் கொண்டு சுரோத்ராந்தம் அனுபவிப்பதற்கு தானே விஷயமாகவும் ஆகிறது. அதாவது அதற்குத் தகுந்ததான ஸ்தோத்திர கானங்களை உடையதாக இருக்கிறது. அல்லது வீணாகானம் போலொத்த நாதத்தை அதாவது வாங்மாதூர்யத்தை உடையதாக, அதாவது இனி மையான பேச்சுள்ளதாக இருக்கிறது. “साक्षान्मथमन्मथः” என்கிறபடி உலகத்தில் அழகுள்ளவர்களுக்குள் உயர்ந்தவ னான மன்மதனையும் பிரமிப்பிக்கும்படியான எல்லையில்லாத லௌந்தர்யமுடைய பகவானாலும் அழகுக்கு ஆசைப்பட்டு அடையும்படியான தன்னுடைய உயர்ந்த அமைப்பினாலும், உத்தமமான தங்கக் காந்தி, ரத்னகாந்தி, முத்துக் காந்தி முதலியதுகளாலும் ஏற்படுகிற அழகைக்காட்டி, ‘पुसांदिष्टित्ता-पहारिणम्’ என்கிறபடி ஜனங்களுடைய மனதை அபஹரித்து அவர்களுக்குத் தன்னிடத்தில் ப்ரீதியை உண்டு பண்ணி வைக்கிறது. இப்படியெல்லாம் பலபடியாய் ஜீவராசிகளைத் தன்வசப்படுத்தி அவர்களுக்கு வேண்டிய ஹிதத்தையெல் லாம் செய்து துக்கங்களைப் போக்கி ஸுகத்தைக் கொடுத்து,

“असनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः।

उत्सवेषु च सर्वेषु पितेव परितुष्यति॥”

என்று அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸ்ரீ ராமனைப் பற்றிச் சொன்னது போல் அவாப்த ஸமஸ்தகாமையானதாலும், அவர்களுடைய துக்கத்தால் தான் துக்கித்தும், ஸுகத்தால் தான் ஸந்தோஷித்தும், அவர்களிடத்தில் மாதா பிதாக்களைப் போல் வாத்ஸல்யமுள்ளதாயிருக்கிறது. இது என்ன ஆச்சரிய மான வாத்ஸல்யம். இப்படியிருந்தும் எவ்வளவோ ஸம்ஸா ரிகள் இதை இழந்து போகிறார்களே என்று இப்படி பாதுகை யினுடைய வாத்ஸல்யத்தையும், வாத்ஸல்ய கார்யங்களையும் நினைத்து ஆச்சரியப்படுகிறார்.

ஸதாசார்யர்களும் ஜீவராசிகள் விஷயத்தில் இப்படிப் பட்ட வாத்ஸல்யமும், வாத்ஸல்ய கார்யமான வியாபாரங்க ளும் உடையவர்கள். அதாவது ஜீவர்களை எப்போதும் தேடி ரக்ஷிப்பவர்கள்; தங்களுடைய அதிசயித ப்ராப்யத்வத்தையும் போக்யத்வத்தையும் சாஸ்திர ஸம்ப்ரதாய அனுஷ்டானங்க ளால் ஆசிரிதர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுப்பவர்கள்; ஈதிபாதை களைப் போக்கடிப்பவர்கள்; எல்லாரையும் நேரில் கவனித்து, வேண்டிய ஹிதங்களைச் செய்பவர்கள். ஸர்வவித பந்துவாய் ஸர்வ புருஷார்த்தங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுப்பவர்கள்; தங்களைப் பற்றின ஸ்தோத்ர கீதாதிகளை உடையவர்கள்; மதுரபாஷிகள்; தங்களுடைய பிரம்ம தேஜஸ்ஸுள்ள ரூபத் தால் மனதை வச்யம் செய்பவர்கள். அவர்களுக்கு ஒருவரா லும் ஒன்றும் ஆகவேண்டியதில்லை ஆனாலும், எல்லாரிடத்தி லும் மாதா பிதாக்களைக் காட்டிலும் விசேஷ வாத்ஸல்யம் பாராட்டி, மற்றவர்களுடைய ஸுகதுக்கங்களை தங்களுடைய ஸுக துக்கங்களாகப் பாராட்டுகிறவர்கள் என்பதும் இதில் ஸூசிதம். (25)

936 यायायायायायाया यायायायायायाया ।

यायायायायायाया या या या या या या या या॥

या या या या या या या या या या या या या या या या या
या या या या या या या या या या या या या या या या

இதில் பதங்களின் பிரிவாவது:—

1	2	3	4	5	6	7	8				
யாயா, ஆய, ஆயா, அயா, அயா, அயா, அயா, அயா।											
9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	
யாயா, ஆயாய, ஆயா, யா, யா, யா, யா, யா, யா, யா, யா॥											
	1	2	3	4	5	6					
பதப்பிரிவு: யாயாயா, ஆய, ஆயாய, அயாய, அயாய, அயாய											
7	8	9	10	11	12	13					
அயாய, அயாயா, யாயாய, ஆயாயாய, ஆயாயா, யா, யா											
14	15	16	17	18	19						
யா, யா, யா, யா, யா, யா											

(ப-ரை) 12 யா - யாதொரு பாதுகையானது, 3 ஆயாய - லாபத்தின் பொருட்டோ (அதாவது தன் எஜமானனான பகவானுடையவும், அவனைச் சேர்ந்தவர்களுடையவும் லாபத்தின் பொருட்டே இருந்து பாடுபடுகிறதோ), 13 யா - யாதொரு பாதுகையானது, 4 அயாய - சுபத்தைக் கொடுக்கும் காரியத்தின் பொருட்டோ (அதாவது ஆச்ரிதர்களுக்கு நல்ல தான அதிர்ஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறதோ), 14 யா - யாதொரு பாதுகையானது, 5 அயாய - ஜ்ஞானத்தின் பொருட்டோ (அதாவது ஆச்ரிதர்களுக்கு நல்ல ஜ்ஞானத்தைக் கொடுக்கிறதோ), 15 யா - யாதொரு பாதுகையானது, 6 அயாய - இச்சையின் பொருட்டோ (அதாவது ஜனங்கள் தங்களுக்குத் தன்னையே உபாஸிக்கத் தகுந்த பரதேவதையாக விரும்பும்படி இருக்கிறதோ), 16 யா - யாதொரு பாதுகையானது, 7 அயாய - துலைப்பதன் பொருட்டோ (அதாவது ஆச்ரிதர்களுடைய ஸகல விரோதிகளையும் துலைக்கிறதோ), 8 அயாயா, அ - பெருமானை, யாயா - அடைந்திருக்கிற, 17 யா - யாதொரு பாதுகையானது, 9 யாயாய - ஸஞ்சாரத்தின் பொருட்டோ

(அதாவது வினையாட்டாக பெருமாள் வெளிக் கிளம்பும் போது எந்தப் பாதுகைகள் திருவடிகளில் சாற்றிக் கொண்டு எழுந்தருளுவதற்கு உபயோகமாக ஆகிறதோ), 18 யா - யாதொரு பாதுகையானது, 10 ஆயாய - வருவதன் பொருட்டோ (அதாவது தன்னுடைய ஆச்ரிதர்களுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக பகவானை அவர்களிடம் அழைத்து வருவதன் பொருட்டு இருக்கிறதோ), 19 யா - யாதொரு பாதுகையானது, 11 ஆயாய - (ஆய) எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதினுடைய (ஆயா) ப்ராப்தியோ (அதாவது ஆச்ரிதர்களுக்குக் காமசாரத்தை ஸம் பாதித்துக் கொடுக்கிறதோ, காமசாரத்வம் வரும்படியான முக்த தசையை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கிறதோ), (ஸா - அந்த), 1 யாயா - நல்ல கதியை அடைவிப்பதை, யா - அடைந்ததான, அதாவது ஆச்ரிதர்கள் பரம புருஷார்த்தத்தைப் போய் அடைவதை ஸாதித்துக் கொடுப்பதான பாதுகையானது, 2 ஆய - பெருமானின் பொருட்டே (அதாவது பெருமானுக்கு எப்போதும் சேஷபூதமாகவே இருக்கிறது).

(கருத்து) முன் சொன்ன வாத்ஸல்ய காரியமாக சேஷர்களான ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்திலும், பரமசேஷியான பகவான் விஷயத்திலும் பாதுகையானது இன்னும் என்ன செய்கிற தென்றால், ஆச்ரிதர்களான ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத் ப்ராப்தி யாகிற மஹா லாபத்துக்கும், ஸர்வசேஷியான பகவானுக்கு ஸம்ஸாரத்தில் நஷ்டமாய்ப்போன ஜீவராசிகளுடைய ப்ராப்தியாகிற மஹா லாபத்துக்கும் காரணமாயிருக்கிறது. சுபாசு பங்களுக்குக் காரணமான பற்பல கர்மங்களையுடைய ஆச்ரித ஜனங்களுக்குக் கூடியவரையில் அசுப நிமித்தங்களைத் தடை செய்து, ஸ்வல்ப வ்யாஜங்களைக் கொண்டு நல்ல அதிர்ஷ்டங்களை யே சீக்கிரத்தில் பலிக்கச் செய்கிறது. ஸகல கேஷமங்களுக்கும் காரணமான தத்வ ஜ்ஞானத்தை ஆச்ரிதர்களுக்கு விளை விக்கிறது. பகவான் स्वर्गः ஸர்வஜ்ஞானாலும் அவனிடத்தில் ஆச்ரிதர்களுடைய ரக்ஷண விஷயமாக ஆதராதிசயத்தாலே அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்துகிறது. ஆச்ரிதர்களுக்கு அர்த்தகாமங்களடியாக தேவதாந்தர ஸம்பந்தம் முதலியது வாராதபடி

காத்து, “தேவு மற்றறியேன்” என்கிறபடி “எனக்கு வேறொரு தெய்வமும் வேண்டாம். ஸர்வத்துக்கும் இந்தப் பகவானுடைய இந்தப் பாதுகையே போதும். இதுதான் எனக்குப் பரதேவதை” என்று அபிஸந்தி பண்ணும்படி செய்கிறது. ஆச்ரிதர்களுடைய வெளிப்படையான விரோதிகளையும் உள் சத்துருக்களை (காமக்ரோதாதிகளை)யும் துலைப்பதற்கு எப்போதும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் நேத்ராநந்தத்தையும் ஸகலக்ஷேமங்களையும் கொடுக்கும்படியான பகவானுடைய லீலா ஸஞ்சாரங்களை (உத்ஸவாதிகளில் வெளிப்புறப்படுவதை) உண்டு பண்ணுவதன் பொருட்டு எப்போதும் காத்திருக்கிறது. எந்த ஆச்ரிதன் எந்த ஆபத்தில் எப்போது பகவானை அழைப்பானோ அல்லது எந்த ஜ்ஞானி எந்த ஸமயத்தில் பகவானைக் கண்டாலல்லது தரிக்க மாட்டாத தாபமுடையவரைய் தவிப்பனோ என்று அந்த ஸமயங்களில் பகவானை அவர்களிடம் தாமதமன்னியில் அழைத்து வருவதற்கு காத்திருக்கிறது. தன்னைப் போலொத்த காமசாரத்தை ஆச்ரிதர்களுக்கும் ஏற்படுத்துவதற்கு (அதாவது அவர்களை முக்தர்களாக்குவதற்கு ஸமயம் பார்த்திருக்கிறது. இப்படி பரமபுருஷார்த்த (மோக்ஷ) பர்யந்தமான நன்மைகளை ஆச்ரிதர்களுக்கு பகவானைக் கொண்டு அடைவிப்பதன் பொருட்டு எப்போதும் பகவானுக்குச் சேஷபூதமாகவே (ஸர்வதா அவனுக்கு உபயோகப்பட்டுக் கொண்டே) இருக்கிறது. அதாவது 7-வது சுலோகத்தில் சங்கித்தபடி நாம் எந்த ஸமயத்தில் விலகி இருந்தால் அப்போது பகவான் ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்தில் உதாஸீநம் முதலானதுகளைச் செய்து விடுவானோ என்று அதிஸ்நேகத்தால் பயந்து ஒரு ஸமயமும் பகவானை விடாமல் உசிதமான பணிவிடைகளைப் பண்ணிக் கொண்டு ப்ரீதியை ஸம்பாதித்து எப்போதும் அவனோடு சேர்ந்தே இருக்கிறது. இது என்ன நித்ய யோகம். இப்படிப்பட்ட ஆச்ரித வாத்ஸல்யாதிசயமன்றோ இந்த நித்ய யோகத்துக்கு (எப்போதும் சேர்ந்தே இருப்பதற்கு) காரணம்—என்று பகவானோடு அதன் நித்ய யோகத்தின் ஆச்ரியத்தைப் பேசுகிறார்.

ஆச்ரிதவத்ஸலர்களான ஸதாசார்யர்களும் அப்படியே புத்ராதிக்களைப் போன்ற ரக்ஷணீயர்களான சேஷர்களுக்கும்

பித்ராதிக்களைப் போன்ற ரக்ஷகளுள் ஈசுவரனுக்கும் பரஸ்பரப்ராப்தியாகிற பரஸ்பர லாபத்தை உண்டு பண்ணுகிறார்கள். ஆச்ரிதர்களுக்கு நல்ல அதிர்ஷ்டங்களை விளைவிக்கிறார்கள். ஸகலக்ஷேமங்களுக்கும் காரணமான தத்வஜ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகிறார்கள். “தேவு மற்றறியேன்” “आचार्यादिह देवतां समधिकामन्यां न मन्यामहे” என்கிறபடி ஆசார்யர்களே பரதெய்வம் என்று நினைக்கும்படி ஸத்புத்தியை அனுக்ரஹிக்கிறார்கள். லோகக்ஷேமார்த்தமாக பகவானுடைய உத்ஸவாதிகளை ஏற்படுத்தி நடத்தி வைக்கிறார்கள். ஆச்ரிதர்கள் ஆபத்காலங்களிலும் ப்ரேமையினாலும் பகவானுடைய ஸேவைக்கு ஆவல்படும் காலத்தில் பகவான் ஸேவை ஸாதித்து கஷ்டத்தைத் தீர்க்கும்படி பகவானிடத்தில் பிரார்த்தித்து நிறைவேற்றி வைக்கிறார்கள். காமசாரம் முதலிய சக்திகளைக் கொடுக்கும்படியான மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கிறார்கள். இப்படி பரமபுருஷார்த்த பர்யந்தமான நன்மைகளை பகவானைக் கொண்டு ஆச்ரிதர்களுக்கு அடைவிப்பதற்காக எப்போதும் பகவானையே ஒருக்ஷணமும் விடாமல் ப்ரீதியுடன் த்யானித்துக் கொண்டும் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டும் இருக்கிறார்கள். இப்படி அவர்களும் பகவானோடு நித்ய யோகமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பதும் இதில் ஸூசிதம்.

இந்த சுலோகமானது அநேக விதமான சித்ரங்கள் அடங்கிய மஹாயமகத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவையாவன (1) एकस्वरचित्रम् (ஒரே ஸ்வரமுள்ளது), (2) एकवर्णचित्रम् (ஒரே அக்ஷரமுள்ளது), (3) வாக்கில் இரண்டே ஸ்தானங்களால் உண்டு பண்ணப்பட்ட சப்தமுடைய द्विस्थानकं स्थानचित्रम्, (4) गोमूत्रिका, सर्वतोभद्रम्, कङ्कणबन्धम्, मुरजबन्धम्, पद्मबन्धम् முதலிய பந்திசுருங்கள். (5) श्लोकानुलोमप्रतिलोमगतिचित्रम्, (6) अर्धयमक, पादचतुरावृत्तियमक, पादार्ध अष्टावृत्तियमक, पादषोडशावृत्तियमक, एकाक्षरत्रिंशदावृत्तियमकங்களடங்கிய மஹாயமகம், ‘विद्युन्माला’ என்கிற வृत्தமும் இதிலுள்ளது. (26)

937 रघुपतिचरणावनी तदा विरचितसञ्चरणा वनीपथे ।
कृतपरिचरणा वनीपकैर्निगममुखैश्च रणावनीगता ॥

2வது பாதிக்கு तादशो, गाधिपुत्राधरे, त्वाम् विना, अपात्, उ, का, पादुका, पादु, कापादुका॥

முதல் பாதிக்கு:—தத்தகேளிம், ஜகத்கல்பநா நாடிகாரங்கிணு 5ரங்கிணு, ரங்கிணு, ரங்கிணு.

2வது பாதிக்கு தாத்ருசே, காதிபுத்ராத்வரே, த்வாம், விநா, அபாத், உ, கா, பாதுகா, பாது, காபாதுகா.

(ப-ரை) हे पादु - வாராய் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய பாதுகையே! जगत् - சராசரங்களடங்கிய உலகத்தினுடைய, कल्पना - ஸ்ருஷ்டியாகிற, नाटिका - கூத்தை, रक्षिणा - அடையும் ஸ்வபாவமுடையவரும், அதாவது உலகமாகிற கூத்தை தன்னிடத்திலேயே உண்டு பண்ணுகிறவரும் 'अरक्षिणा - தனக்கு ஒரு கூத்தாடி இல்லாதவரும், அதாவது தன்னை ஆட்டி வைக்கக் கூடிய ஒரு கூத்தாடி இல்லாதவரும், रक्षिणा - ஸ்ரீ ராமனுடைய அபரூபமான ரங்கநாத ரூபியான, रक्षिणा - கூத்தாடியினாலே, वत् - கொடுக்கப்பட்ட (பகவானால் தனக்கும் தன்னால் பகவானுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட), केहिम् - ஸஞ்சார வினையாட்டை உடைய, त्वां विना - உன்னைத் தவிர, का उ पादुका - வேறு எந்த பாதுகையே தான், कापादुका (कस्य - ஸுகத்தினுடைய, आपादुका - ஸம்பாதிக்கிறதாய்) ஸுகத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாய்க் கொண்டு, अल्लतु कापादुका - உன்னைக் காட்டிலும் ஸ்வல்ப காரியத்தை

1. रगि (गते) என்கிற தாதுவின் பேரில் रक्षितुम् - गन्तुम् (அடையும்படியான), सीरुम् (ஸ்வபாவம்) உள்ளவன் என்கிற அர்த்தத்தில் रक्षिण् என்கிற பதம் வருகிறது. गति (நடை)யைச் சொல்லுகிற தாது அடைவது என்பதையும் சொல்லுமானதால் இங்கு அடைவது என்கிற அர்த்தம் जगत्कल्पना नाटकத்தைப் பண்ணுகிறான் என்று சொல்லாமல் रक्षिण् சப்தத்தால் அடைகிறான் என்று சொல்வதால் தானே அந்த மாதிரியை அடைகிறானென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் காட்டப்படுகிறது. இந்த அர்த்தம் அடுத்த अरक्षिणा என்கிற பதத்தாலும் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. இதைக் கருத்தில் பார்க்க.

2. रक्षिम् என்றால் கூத்துப் போடும் இடம். அதை உடையவன் 'रक्षि' நடன். எவனுக்கு நடன் இல்லையோ அவன் अरक्षि அபூர்வமான கூத்தாடியான, இன்னொருவரால் இப்படி முடியாதபடி ஆச்சரியமான கூத்தைப் போடுகிறவனான என்று பலிதார்த்தம்).

மட்டும் ஸாதிக்கக் கூடிய, का उ पादुका - வேறு எந்தப் பாதுகைதான், तादशो - அப்படிப்பட்ட, அதாவது யாகத்தை நடத்துகிற எஜமானனுடைய பெருமையினாலும், யாகம் நடக்கிற ஸ்தலத்தின் பெருமையினாலும், யாகத்தின் பெருமையினாலும், அதற்குப் பலதடவை ராக்ஷஸர்களால் விக்னம் நேர்ந்தாலும் அது ஸ்ரீ ராமனால் நிறைவேற்றி வைக்கப்பட்டதனாலும் பிரஸித்தி அடைந்ததான, गाधिपुत्र - गाधि என்கிற ராஜாவின் புத்ரரான விசுவாமித்ர மஹர்ஷியினுடைய, अधरे - யாகத்தில், अपात् - ரக்ஷித்தது. அதாவது ராமனுக்கு ஸஹாயமாக இருந்து ராக்ஷஸர்களைத் துலைத்து யஜமானனான விசுவாமித்ர மஹர்ஷியையும், யாகத்தையும், यागोपकरणங்களையும் யாகத்தை நடத்துகிற अधर्यु முதலானவர்களையும், அங்கு வந்திருந்தவர்களையும் காப்பாற்றி யாகத்தையும் பூர்த்தி செய்து வித்து ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷித்தது. उ என்கிறபதம் एव - என்கிற அர்த்தத்தில் உபயோகப்பட்டு नैरपेक्ष्य ததை (இதர ஸஹாய மன்னியில் என்கிற அர்த்தத்தைக்) காட்டுகிறது.

(கருத்து) ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் நடந்த விசுவாமித்ரருடைய யாக ஸம்ரக்ஷண ப்ரஸ்தாபம் வந்தவாரே, அந்த ரக்ஷண ப்ரகாரத்தின் ஆச்சரியத்தை நினைத்தும் ஸாது புத்தியாலே அப்படி விசுவாமித்திரருக்குச் செய்த உபகாரத்தையே தனக்கு ஒரு லாபமாக நினைத்தும் ஸந்தோஷித்து அந்த ஸ்ரீ ராமனேதான் ஸ்ரீ ரங்கநாதன், அந்த ஸ்ரீ ராம பாதுகையேதான் ஸ்ரீ ரங்கநாத பாதுகை என்கிற ஐக்ய புத்தியால் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய பாதுகையைப் பார்த்து புகழ்ந்து பேசுகிறார். ஓ பாதுகையே! ஸமஸ்த சேதனானங்களையும் சரீரமாக உடைய யாதொரு பகவான் லோகானுகர்ஹார்த்தமாகத்தான் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணத் திருவுள்ளம் பற்றினவாரே, தனக்கு வெளிப்படையான வஸ்துவின் உதவியில்லாமலே 'बहुस्याम्' (நாம் அனேகமாக ஆகவேணும்) என்கிற தன்னுடைய ஸப்கல்ப மாத்திரத்தினாலேயே ப்ரளய தசையில் சூக்ஷ்மவிதீ - वस्तुशरीरककणयிருந்தான்; அவன் स्यूलचिदचिद्वस्तुशरीरककणक மாறி பற்பலவாகவும், பற்பல ஸ்வபாவாதிகளுள்ளதாகவுமிருக்கிற இந்த ஆச்சரியகரமாயிருக்கிற ஜகத்தைத் தன் உடம்பைக்

5

6

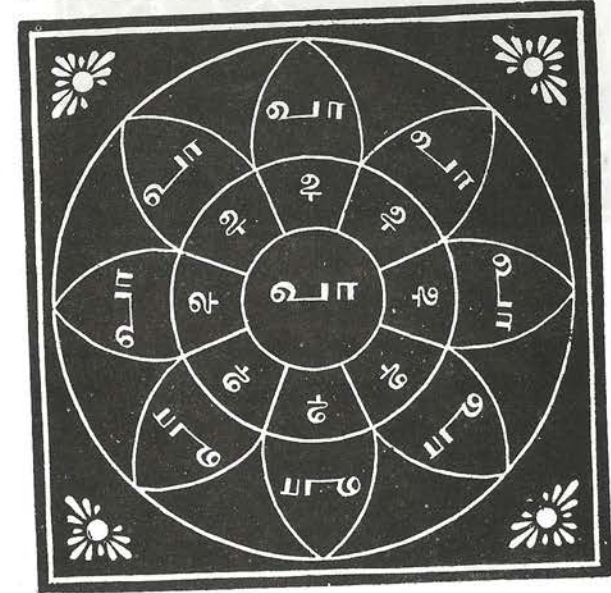
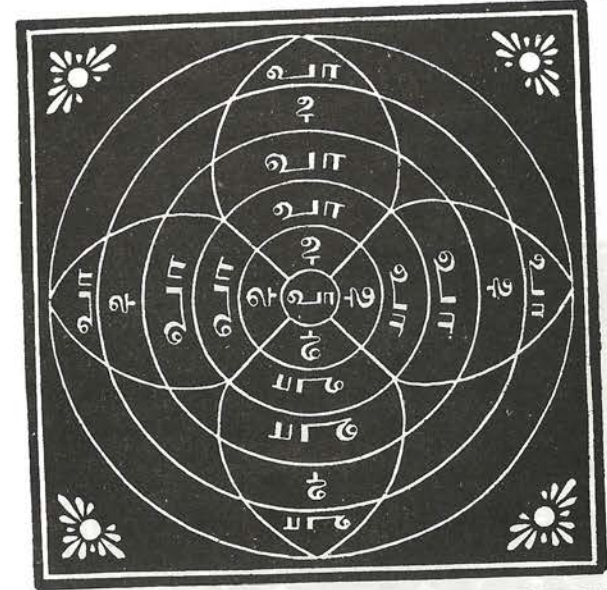
7

पादपापादपापादपा पादपापात्, अपापादपापा, आदपा पादपा ॥

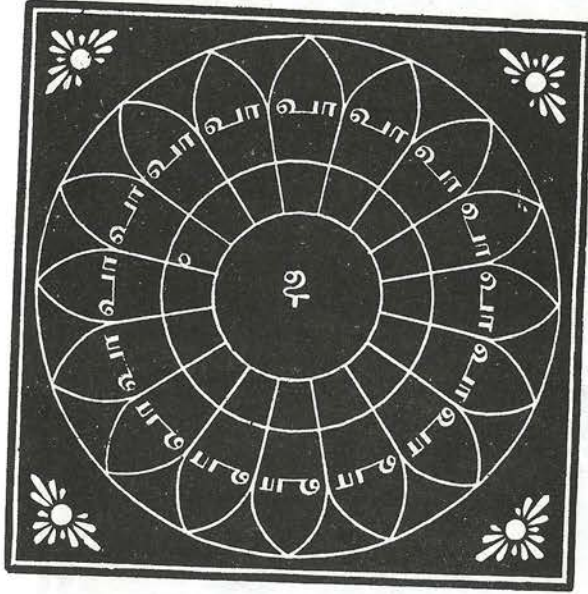
(இதற்குப் பதம்:—(1) பாதப-அபாதப-ஆபாத-பாப, அத், அபா, (2) பாதபா, (3) பாத-பா-அ-பாதபா, (4) அபாத-பா, (5) பாத-பாபாத்-அ பாபாத்-அ பாபாத்-அபாபாத், (6) அ-பாபா-த-பாபா, (7) ஆத-பா-பாத-பா)

(ப-ரை) 3பா - ¹ஆதிகாரிக புருஷர்களை, பா - காப்பாற்று கிற, அ - பெருமானுடைய, பாபா - திருவடியைக் காப்பாற்று கிற பாதுகையானது, 1 பாபா - (பா - காலால் அதாவது வேரால், பா - குடிப்பது) ஸ்தாவரங்களென்ன, அபாபா - (அப்படி காலால் குடிக்காதது ஸ்தாவரங்களாக இல்லாதது) ஜங்கமங்களென்ன இவைகளை, அபாபா - அடைந்திருக்கிற, பாபா - பாபங்களை, அ - சாப்பிடுகிற, அபா - ஜலத்தை உடையதாக வும் (அதாவது ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுடைய ஸமஸ்த பாபங்க ளையும் போக்கடிக்கத் தக்க தன்னுடைய அபிஷேக ஜலத்தை உடையதாகவும்), 2 பா - பகவானுடைய ஸொத்தில் நாலில் ஒரு அம்சமான இந்த ப்ரகிருதி மண்டலத்தை, பா - காப்பாற்று கிறதாகவும், 4 அபாபா - நாலில் ஒரு அம்சமாக இல்லாததை, அதாவது பகவானுடைய ஸொத்தில் முக்கால் பங்கான மற்றொரு பாகமாகிற நித்யவிபூதியை (அப்ராகிருத லோகமா கிய வைகுண்டத்தை), பா - காப்பாற்றுகிறதாகவும் (அதாவது பகவானுடைய பர, வ்யூ, விமவ, அர்ச்சிதாரங்களில் ஸஞ்சாரம் முதலிய காலங்களில் பகவானுடைய பரிக்க்ரஹிக்கப்பட்டு உபய விசுரீயையும் காப்பாற்றுகிறதான என்று 2, 4 பதங்களுடைய அர்த்தம். 5 பா - ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவர்களான மாதா பிதாக்கள் முதலானவர்களை, பாபா - மிகவும் ரக்ஷிக்கிறவர்கள் விஷயத்தி லும், (பா - ரக்ஷிக்கிறது என்கிற தாதுவின் பேரில் வருகிறது),

1. பா என்றால் பிறும்மப் பட்டம், ருத்ரப் பட்டம், இந்திரப் பட்டம் முதலான அதிகார ஸ்தானங்கள். அந்த ஸ்தானங்களுக்கு ஸம்பந்தப்பட்டவர்கள் பாபா: இந்திராதிகளான பகவானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அதிகார புருஷர்கள்.
2. பா என்றால் ரக்ஷணம் என்று ஒரு அர்த்தம். ரக்ஷணத்துக்கு ஸம்பந்தப்பட்டவர்கள், அதாவது ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவர்கள் பாபா:

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி) ச்லோகம் 939

சீலோகம் 939_ (தொடரும்)

அபாபா - அப்படி இல்லாதவர்கள் விஷயத்திலும், அதாவது ரக்ஷிக்காதவர்கள் விஷயத்திலும், அபாபா - அசுப ஸங்கல்பத்தை அடையாததாகவும் ('பாபத்தை' அதாவது அசுப ஸங்கல்பத்தை, 'அததி' - எப்போதும் அடைகிறது என்பதால், 'பாபா' 'அ' என்பது அப்படியில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது), அபாபா - ஸுகிருதத்தைத் துலைப்பதாகவும் இருப்பதும், அபாபா - பாபமில்லாதது, அதாவது ஸுகிருதம் அதை அபி - நாசம் பண்ணுகிறது என்கிற அர்த்தம்) அதாவது ரக்ஷிக்கப்படத் தகுந்த மாதா பிதாக்களை நன்றாய் ரக்ஷிக்கிறவர்களுக்கு அசுபத்தைக் கொடுக்காமல் சுபத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவ முள்ளதாயும், அப்படி ரக்ஷிக்காதவர்களுக்கு அந்தப் பாபத்தின் பலமாக ஏற்கனவே அவர்களுக்குள்ள ஸுகிருதங்களை யும், நாசம் செய்கிறதுமாக இருப்பதும் என்று அர்த்தம். 6 அ - பகவானை, பாபா - விசேஷமாகக் குடிக்கிறவர்களை அதாவது பகவானையே எப்போதும் அனுபவிக்கும் ஸ்வபாவ முள்ளவர்களை, டீ - சுத்தம் பண்ணுகிறவைகளை, அபாபா - அதாவது பகவதனுபவத்தில் ஈடுபடுகிறவர்களுடைய மனதைச் சுத்தம் பண்ணி, அந்த அனுபவ ஸித்தியை உண்டு பண்ணுகிறவைகளான, சமம் - மனதை அடக்குவது, டீ - வெளி இந்திரியங்களை அடக்குவது முதலான குணங்களை, பாபா - மேல் மேலும் ரக்ஷிக்கிறதாகவும் (பா என்பது ரக்ஷிப்பதைச் சொல்லுகிறது. இரட்டித்துப் போடுவது மறுபடியும் மறுபடியும் ரக்ஷிப்பது என்பதைச் சொல்லுகிறது), 7 அ - கண்டிக்கிறவர்களை அதாவது ஆசிரிதர்களுடைய சத்துருக்களை, பா - உலர்த்துகிறதாக இருக்கிற, பா - (தன்னுடைய) கிரணங்களை, பா - காப்பாற்றுகிறதாகவும் (அதாவது தன்னுடைய கிரணப் பரபாவத்தினாலேயே ஆசிரித விரோதிகளான ஜலத்தை சோஷித்துப் போகும்படி செய்கிறதுமான என்று அர்த்தம். முந்திய 919-வது சீலோகத்தில் பாசா காசா

3. பா என்றால் குடிப்பது என்று அர்த்தம். பாபா என்று இரட்டித்துப் போடுவதால் ரொம்பக் குடிப்பது என்கிற அர்த்தம் ஏற்படுகிறது.

- ஸூரியனையும் கொளுத்தக் கூடிய தேஜஸ்ஸுள்ளது என்று சொல்லப்பட்டது. (अस्ति - இருக்கிறது) என்று 1, 2, 4, 5, 6, 7 பதங்கள் 3-வது பதத்தில் சொன்ன பாதுகைக்கு விதேய விசேஷணமாகிறது. அதாவது 3-வது பதத்தில் சொல்லப் பட்ட குணமுடைய பகவானுடைய பாதுகையாக இருப்பது மற்ற பதங்களால் சொல்லப்பட்ட பாதுகையின் பெருமைக ளுக்குக் காரணம் என்பதைக் காட்டுகிறது.

(கருத்து) முன் சுலோகத்தில் பாதுகையினுடைய ரக்ஷண ஸாமர்த்யத்தைக் கொண்டாடினவாறே அப்படிப்பட்ட ரக்ஷண ஸாமர்த்யம் அதற்கு எப்படி எதன் மூலம் உண்டா யிற்று என்கிற யோஜனை பிறந்து, அதை விமர்சித்ததன் பேரில் முன் சுலோகத்தில் விஸ்தரித்தபடி ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினதும் அதனுடைய நித்ய நைமித்திக யோகக்ஷேமங் களை தனக்குக் கீழிருந்து நடத்துவதற்காக பிரம்மா முதற் கொண்டுள்ள ஆதிகாரிக புருஷர்களை ஏற்படுத்தி, அவர்கள் தன்னை மீறாமலும் அவர்களுக்கு அந்தந்த ஸ்தானங்களும் அதிகாரங்களும் மற்றவர்களுடைய ஆக்ரமணத்தால் நமுவா திருக்கும்படிக்கும் காத்து மனுஷ்யர்கள், யஜ்ஞம் முதலான தால் தேவர்களை ஆராதிக்க வேண்டியது, தேவர்கள் அவர்களு டைய ஆராதனத்தைப் பெற்று அவர்களை மழை முதலியதால் காப்பாற்ற வேண்டியது என்கிற 'ஜகத் வியாபார சக்ரத்தை அந்யாத்ருசமான ஸாமர்த்யம் சக்தி முதலானதுகளுடன் நடத் துகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அநந்யபரையாக

1. பகவத் கீதை 3-வது அத்தியாயம் 11 முதல் 16 வரையிலுள்ள சுலோக விஷயத்தைப் பார்க்க.

குறிப்பு: பகவானே தான் அநந்யபரமாக ஆச்ரயித்த ப்ரபாவத்தால் தன்னுடைய தீர்த்தம், ஸம்பந்தம், த்யானம், கீர்த்தனம், ப்ரபத்தி, தேஜஸ் இவைகளால் ஆச்ரிதர்களுக்கு எல்லா நன்மைகளையும் விளைவிக்கிறது என்று பலிதார்த்தம். கெட்டவர்களுக்குள்ள ஸுகிருதத்தையும் நாசம் பண்ணுவதாகச் சொன்னதும் அனுக்ரஹமே. இல்லாவிட்டால் அவர்கள் ஸுகிருத வசத்தால் நல்ல ஸ்திதியி லேயே இருந்தால், அதனால் மதம் பிடித்து மேல்மேலும் கெடுதலையே செய்து, இன்னும் கெட்டுப் போவார்கள். அப்படிக்கில்லாமல் அவர்களுக்குத் துர்தசை யைக் கொடுத்தால் அதனால் பயந்து நம்முடைய கெட்ட கர்மங்களால்தான் இந்தக் கஷ்டங்கள் நேர்ந்ததென்று நிர்வேதமடைந்து பின்னிட்டு நல்ல வழிக் குத் திரும்புவார்கள். புண்யமும், பாவமும் பலன் கொடுக்காமல் நசிப்பதில்லை யாகையால் ஸுகிருதத்தை (புண்யத்தை) அழிப்பதாவது, இப்போது அதில்

ஆச்ரயித்து சுச்ரூஷாதிக்களைப் பண்ணிக் கொண்டு அவனிடம் ஸர்வத்தையும் க்ரஹித்ததாலல்லவோ இதற்கு இப்படிப் பட்ட ஸாமர்த்யாதிகள் வந்தது என்று கண்டு, அந்த சிக்ஷாதீன மாகவும், அனுக்ரஹாதீனமாகவும், ஆச்ரயாதீனமாகவும் அதற்கேற்பட்ட அவனைப் போலொத்த ப்ரபாவங்களை விஸ்ம யத்துடன் பேசுகிறார். பகவத் பாதாரவிந்த ஸமாச்ரயணத் தாலே ஏற்பட்ட ப்ரபாவத்தாலே (இந்த க்ரந்தத்தில் 'सन्तः—' என்கிற முதல் சுலோகத்தின் ரீதியில்) தன்னுடைய அபிஷேக ஜலத்தாலேயே ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான ஸகல ஜீவராசிகளு டைய ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்குகிறது. ப்ரகிருதி மண்டலமும் அதைப் போல் மூன்று பங்கு பெரிதாகச் சொல்லப்படுகிற அப்ராகிருத லோகமுமாகிய பகவானு டைய உபய விபூதிகளிலும் உள்ளவர்களால் ஆராதிக்கப் பட்டு அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறது. "மாதாவைத் தெய்வமா கக் கொண்டாடு. பிதாவை தெய்வமாகக் கொண்டாடு. ஆசார்யனைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடு. அதிதியை தெய்வ மாகக் கொண்டாடு" என்று இப்படி வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டபடி ஆதரிக்க வேண்டியவர்களை நன்றாக ஆதரிக்கிறவர்கள் விஷயத்திலும் அப்படிப்பட்ட வேதத்தின் கட்டளையை மீறி ஆதரிக்க வேண்டியவர்களை ஆதரிக்காதவர்கள் விஷயத்திலும் அடைவே மேல்மேலும் சுபங்களைக் கொடுத்தும், ஏற்கனவே யுள்ள ஸுகிருதங்களையுங்கூட நாசம் செய்தும், அவரவர்களு டைய நடத்தைக்குத் தக்கபடி அனுக்ரஹ நிக்ரஹங்களைப் பண்ணுகிறது. பகவத் த்யானத்திலும் அனுபவத்திலும் ஈடுப டுகிறவர்களுக்கு தன்னை த்யானிப்பதால் शमम्, दमम् முதலிய குணங்களை அனுக்ரஹித்து மனதிலுள்ள கல்மஷங்களைப் போக்கி, ஸமாதி (த்யான) பூர்த்தியும் அனுபவ பூர்த்தியும்

நல்ல பலன் உண்டாகாதபடி தடுத்து விடுகிறது. அப்படியே அசுப ஸங்கல்பத் தைப் பண்ணாமலிருப்பதும் பாப பலனை இப்போது கொடுக்காமலும் ஒதுக்கி விடுகிறது. ஆகையால் "अप्युक्तैः पुण्यपापैरिदिव फलमश्नुते" என்கிற ப்ரமாணத்துக் கும் அந்தந்த பெரிய புண்ய பாபங்களின் பலன்களை உடனே இவ்விடத்தில் கொடுப்பதற்குத் தடங்கலான முன்னுள்ள பாப புண்யங்களின் பலன்களை நிறுத்தி அவைகளுக்கே ஈச்வரன் முந்தி பலனைக் கொடுக்கிறான். இன்னொரு ஜன்மம் வரையில் காப்பதில்லை என்று அர்த்தம்.

ஸித்திக்கும்படி செய்கிறது. தன்னைச் சரணமடைகிற ஆச்ரிதர்களுடைய விரோதிகளையெல்லாம் தன்னுடைய தேஜஸ்ஸினாலேயே போக்கி விடுகிறது.

ஸதாசார்யர்களும் அநந்யபரர்களாக பகவானுடைய திருவடிகளை ஆச்ரியத்திருப்பதால் உண்டான மஹிமையால் அப்படியே தங்களுடைய ஸ்ரீ பாத தீர்த்தத்தால் ஜீவராசிகளுடைய பாபங்களைப் போக்கும்படியான பாவனத்வசாலிகளாக இருக்கிறார்கள். எல்லா உலகத்தாலும் ஆராதிக்கப்பட்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். பகவதாஜ்ஞைப்படி நடக்கிற ஸாதுக்களுக்கு மேல்மேலும் கேஷமத்தை அனுக்ரஹிக்கிறார்கள். துஷ்டர்களுக்கு மதத்தை உண்டு பண்ணி தெளஷ்ட்யத்தைக் கொடுக்கும் ஐச்வரியம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமான ஸுக்ருதத்தை பகவானைக் கொண்டு நசிப்பித்து கஷ்டங்களால் நிர்வேதத்தை உண்டு பண்ணி அனுக்ரஹிக்கிறார்கள். தங்களை த்யானிக்கிற ஆச்ரிதர்களுக்கு மனதிலுள்ள கல்மஷங்களைப் போக்கி பகவத் த்யானத்துக்கும் குணனுபவத்துக்கும் ஸாதனமான ஶமதமாதி நற்குணங்களை அனுக்ரஹிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள்ள விரோதிகளையும் பகவத் ப்ரபத்தியாலும் தங்களுடைய தேஜஸ்ஸாலும் போக்குகிறார்கள் என்பதும் இந்த சுலோகத்தால் த்வனிக்கிறது.

இப்படி இந்த சுலோகத்தால் ஸ்ரீ பாதுகைகளுக்கும் ஸதாசார்யர்களுக்கும் பகவத் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்டிருக்கிற பாவனத்வம், ஆராய்வுத்வம், நிரஹானுஶ்ரஶமர்த்த்வம், ஶ்யானயோக்யத்வம், ஶரண்யத்வம், தீஜோவத்வம் முதலான பகவத் ப்ரபாவங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்த சுலோகத்திலுள்ள சித்ரங்களாவன:-

(1) षोडशवृत्तियमकम् - இதில் ஷாடசா என்பதற்கு 16 தடவை ஆவர்த்தி பண்ணுவது.

(2) இரண்டே உயிரெழுத்தும், (अ, आ), இரண்டே மெய்யெழுத்தும் (ए, ऐ) உள்ளதாக இருப்பது.

(3) ஶ்ரீ, ஶ்ரீகார்த்த, ஶ்ரீகாபாதி அனுலோமப்ரதிலோமயமகம்.

(4) षड्वन्धम्—षोडशदळम्, अष्टदळम्, चतुर्दळम् (29)

940 साकेतत्राणवेळाजनिततनिजप्राङ्गणश्रीप्रभासा

साभा प्रश्रीरटव्यामियममयमिव्यापदुच्छेदिलासा ।

सालादिच्छेदतिग्माहवरुरुरुवह हीकरस्यामरासा-

ऽसा रामस्याङ्गिमभ्याजति न न नतिजस्थूलमुत्रातके सा ॥

ஸாகேத த்ராண வேளாஜநித ததநிஜப்ராங்கண ஸ்ரீப்ரபாஸா ஸாபா ப்ரஸ்ரீட்வயாம் இயமமயமிவ்யாபதுச் சேதிலாஸா । ஸாலாதிச்சேத திக்மா ஹவருருரு வஹஹீகரஸ்யாமராஸா— ஸா ராமஸ்யாங்க்ரி மப்யாஜதி ந ந ந

நதிஜஸ்தூலமுத்த்ராதகே ஸா ॥

இந்த சுலோகத்தில் ஒவ்வொரு தளத்திலும் சுலோகத்தின் பாதங்களின் ஒரு பாதி (1/2 பாதம்) அடங்கியதும், மூலகள் ஸம்பந்தப்படாத கர்ணிகையுள்ளதும், தளங்களின் நுணிகளிலுள்ள அக்ஷரங்களால் 'वेङ्कटपतिकमलम्' என்று கவியினுடைய பெயரைக் காட்டுவதுமான 'अष्टदषड्वन्धम्' அடங்கியது.

இப்படி இந்த சுலோகமானது அஷ்ட தளபத்மத்தினுடைய கோடுகளுக்குள் எழுதக் கூடியதாக இருப்பதால் இந்தச் சுலோக ரூபமான பத்மமானது பாதுகையினிடத்தில் இந்த கவியாகிற ஆசார்யரால் ஸமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. (அர்ச்சிக்கப்படுகிறது) என்கிற அர்த்தத்தை உட்கொண்டிருக்கிறது. இது தளங்களினுடைய நுணிகளிலுள்ள அக்ஷரங்களால் ஏற்படுகிற 'वेङ्कटपतिकमलम्' என்கிற பதத்தின் தாத்பர்யம்.

இந்த சுலோகத்தை இந்தப் பந்தத்தில் வாசிக்கும் கிரமம். ஒவ்வொரு பாதத்தையும் கர்ணிகையிலுள்ள 'सा' என்கிற பொது அக்ஷரத்திலிருந்து ஆரம்பித்து, தளங்களில் ப்ரதக்ஷிணக்ரமமாக மேலேறி இறங்கியும் தளங்களில் அடியிலுள்ள 'त', 'म', 'र', 'न' என்கிற அக்ஷரங்கள் வரும்போது கீழே கர்ணிகைக்கு இறங்காமல் அவ்வக்ஷரங்களையே மூன்று தடவை உச்சரித்து ப்ரதக்ஷிணமாக மேலே ஏறி இறங்கி கர்ணிகையிலுள்ள 'सा' என்கிற அக்ஷரத்துடன் முடிப்பது. இப்படி இரண்டு தளங்களுக்கு ஒரு பாதம் முடியும்.

ஜ்ஞானம் மட்டுமல்லாமல் சூக்ஷ்ம அர்த்த ஜ்ஞானமுடையதும், 4 अटव्याम् - காட்டிலே, அதாவது தாடகா வனத்திலே அல்லது ஸம்ஸாரமாகிற காட்டிலே, 6 अमम - அஹங்கார மமகாரங்களில்லாமலிருக்கிற, यमि - ருஷிகளுடைய அல்லது யதன சீலர்களுடைய, व्याप्त - விசேஷமான ஆபத்துக்களை அல்லது உள் சத்துருக்களாலும் வெளிச் சத்துருக்களாலும் ஏற்படுகிற ஆபத்துக்களை, उच्छेदि - அடியோடு வெட்டுகிறதான, அதாவது போக்குகிறதான, लासा - விளையாட்டை உடையதும், 8 आम - பகவத்தை அடையாத, அதாவது புத்திக் குறைவினால் அசடாக உண்டாகிற, रास - சப்தத்தை, அதாவது வார்த்தைகளை, असा - போக்கடிக்கிறதுமான, அதாவது கெட்ட புத்தியையும் அதனால் ஏற்படுகிற தப்பு வார்த்தைகளையும் போக்கி, நல்ல ஜ்ஞானத்தையும் அதற்கு அனுரூபமான நல்ல வாக்கையும் கொடுக்கிறதுமான, 16 सा - அப்படிப்பட்ட, அதாவது மேற்சொன்ன ஆத்ம குணங்களால் பிரஸித்தமான, 5 इयम् - இந்த (ராமரூபியான ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய பாதுகையானது, 7 सारादि - அதாவது சாராதி ('ர' காரத்துக்கும், 'ஸ' காரத்துக்கும் அபேதம் வழக்கமானதால் இவ்விடம் மூலத்தில் 'ர' வுக்குப் பதிலாக, 'ஸ' என்பது ବନ୍ध ஸௌகரியத்திற்காகப் போடப்பட்டிருக்கிறது). பலம் முதலானதுகளுடைய (இவ்விடம் முதலானது என்பதில் வில்லும் அடங்கியது), उद - வெட்டுவதிலே, அதாவது துலைப்பதிலே, तिम - தீஷ்ணமான, आव - யுத்தத்திலுள்ளதான, 8 - சப்தத்தினாலே (அதாவது இவ்விடம் பகவானாலே செய்யப்பட்ட 'ஹு' என்கிற சப்தத்தைச் சொல்லுகிறது), 8 - மாண, वह - வஹிக்கிறவனான ருத்ரனுக்கு, 'ஹீ' - வெட்கத்தை, कस्य - உண்டு பண்ணுகிறவராயிருக்கிற,² 9 रामस्य विष्णुरूपियान रामानुदைய, 15 ³उत्रातके வணக்கத்தைக் கண்டு

2. ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஸ்ரீ ராமனுக்கு பரகராமனால் சொல்லப்பட்ட ருத்ரகர்வ பங்கம் இவ்விடம் காட்டப்படுகிறது. இது விஷயம் ப்ரகீர்ண பத்தி 72-வது (902வது) சுலோக வ்யாக்யானத்தில் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

3. இந்த பதத்தில் 'க' என்கிற 'कन्' प्रत्ययं अनुकम्पையைக் காட்டுகிறது. 'उत्' என்பது உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆகையால் இப்படி அர்த்தமாகிறது.

ஐயோ பாவம் என்கிற அனுக்ரோசத்தினால் விசேஷமாக ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவர்கள் விஷயத்திலே, 14 नति - வணக்கத்தினாலே (அதாவது வணக்கத்தைக் கண்டு இந்த மட்டும் வணங்கிறே என்கிற ஸந்தோஷத்தாலே அல்லது எதிரியை ஜெயித்து வணங்கப் பண்ண ஸந்தோஷத்தாலே என்று தாத்பர்யம். ஆனால், இவ்விடம் முதல் சொன்ன அர்த்தமே விசேஷம்), 9 - உண்டாயிருக்க, स्यूलम् - பெருத்தலை உடைத்தாயிருக்கிற, 10 अग्निम् - திருவடையை, 11, 12, 13) नाभ्याजति न - (ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு) ஏவுகிறதில்லை என்பதில்லை. அதாவது ரக்ஷிக்க வேணுமென்று அவசியம் ஏவவே ஏவுகிறது என்று இந்த சுலோகத்துக்கு 934-வது சுலோகத்தோடு தாத்பர்யத்தினால் ஸம்பந்தம்.

(கருத்து) முந்திய 934-வது சுலோகத்தில் பாதுகையானது பகவானுடைய பரம நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரான எப்படிப்பட்ட பாபியையும் ஒரு வ்யாஜ மாத்திரத்தைக் கொண்டு தன்னுடைய புருஷகார பலத்தாலே பகவதனுக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக் காப்பாற்றி விடுகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. அதன்மேல் ஆனுஷங்கிகமாக வந்த அதனுடைய வாத்தஸ்யத்தையும், பகவானோடு ஸதத யோகத்தையும், ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணத்துக்கு உதாஹரணமாக பூர்வம் நடந்த விசுவாமித்ர யாக ஸம்ரக்ஷணம் முதலான உபகாரங்களையும், அப்படிப்பட்ட ரக்ஷண விஷயத்தில் அதற்குள்ள ஸாமர்த்யம் முதலானதுகளையும், அதற்கேற்பட்ட அப்படிப்பட்ட பிரபாவத்துக்குக் காரணம் பகவத் ஸம்பந்தம் என்பதையும், அந்த ஸம்பந்தத்தால் அது அடைந்திருக்கிற பகவத் குணங்களையும் சொல்லி மறுபடி பூர்வம் ப்ரஸ்துதமான மகா பாபிகளுடைய ஸம்ரக்ஷண விஷயத்தையே தொடர்ந்து பேசுகிறார். ஸ்ரீ பாதுகைக்கு அது மாதிரி எப்படிப்பட்ட மஹாபாராதிகளையும் ரக்ஷிப்பதேதான் ஸ்வபாவமோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவம் அதற்கு உண்மையிலுண்டானால் உலகத்தில் எவ்வளவோ பாபிகள் ரக்ஷிக்கப்படாமல் இருக்கிறார்களே, சிலரை மட்டும் ரக்ஷிப்பது, சிலரை ரக்ஷிக்காமலிருப்பது என்றால் வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம்), நைர்க்ருண்யம் (தயையில்

லாமை) இவைகளாகிற தோஷங்கள் அதற்கு ஏற்படாதோ வென்றால் சொல்கிறேன். அதற்கு யாரையும் ரக்ஷிப்பதேதான் ஸ்வபாவம். ஆனால், வைஷ்ணவ நைக்ருண்ய தோஷங்களும் ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்கமும் (ஒரே காலத்தில் உலகத்துக்கெல்லாம் முக்தி கொடுத்து லீலா விபூதியை அழிப்பது) வாராமைக்காக பூர்வம் எவ்வளவு மஹாபாராதியாக இருந்தாலும் ஒரு ஸமயம் வணங்கி நான் புத்தியில்லாமல் அநாதி காலமாகக் கெட்டுப் போய்விட்டேன். தயவு பண்ணி இப்போது என்னை மன்னித்து ரக்ஷிக்க வேணுமென்று கெஞ்சிக் கேட்கிற வர்களை முன் குற்றங்களைப் பாராமல் ரக்ஷிப்பது என்கிற ஏற்பாட்டை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட வ்யாஜம் யாரிடத்தில் நேர்ந்தாலும் ரக்ஷித்து விடும். இல்லாவிட்டால் இல்லை. ஆகையால் ப்ரகிருதமான ஸ்ரீ ரங்கநாதன் ஸந்நிதியில் வந்த மஹா பாபி விஷயத்தில் போல் பகவானோடு சேர்ந்திருக்கும் காலத்திலும், பகவானைப் பிரிந்திருக்கும் காலத்திலும் தானும் அப்படியே அனுஷ்டித்து பகவானையும் அப்படியே அனுஷ்டிக்கும்படி ஏவுகிறது. பகவானோடு சேர்ந்திருக்கும்போது முன்னொரு காலத்தில் ருத்ரன் தான் பகவானுக்கு ஸமன் என்கிற அஹங்காரத்தினால் பகவானை எதிர்த்து சண்டை போட்டான். அப்போது யுத்த களத்தில் பகவான் ஒரு பயங்கரமான 'ஹூ' என்கிற சப்தத்தினாலேயே அவனுடைய தேக பலம், அஹங்கார பலம், வில் பலம் முதலியவற்றை எல்லாம் ஒடுக்கி எல்லாவற்றையும் கலகலத்துப் போகும்படி செய்துவிட்டார். அப்படித் தோல்வியடைந்த பிறகும் அஹங்காரத்தினால் ஆக்ரஹத்தையே கைக்கொள்ளாமல் வணங்கி மன்னிப்பை ப்ரார்த்தித்தான். அப்படி அவனுக்கு நற்புத்தி உண்டாய் வணக்கம் வந்ததைக் கண்டு இந்த மட்டும் இப்போதாவது வணக்கம் உண்டாக்கதே என்று பகவானுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாய், அதனால் திருமேனியெல்லாம் பூரித்து விட்டது. அவனுடைய பூர்வாபராதத்தைக் கவனியாமல் பூர்ண கிருபை பண்ணி ரக்ஷித்து விட்டார் (ஸ்ரீ ராமாவதார காலத்தில் பரசுராமன் பகவானை த்வந்த்வ யுத்தத்திற்கு அழைத்து, பகவானால் தன்னுடைய பலமெல்லாம் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு பராஜயத்தை அடைந்து மேற் சொன்ன விருத்தாந்தத்தை அவரிடம் சொல்லி, "நீ அப்படிப்

பட்ட ஸர்வேச்வரன் என்று அறிந்தேன். என்னை ரக்ஷிக்க வேணு"மென்று வணங்கியவாரே அவரை ரக்ஷித்தார்). இப்படிப்பட்ட ரக்ஷண ஸந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் பாதுகையே அவரை ரக்ஷண விஷயத்தில் ஏவிற்று. பகவானைப் பிரிந்திருக்கும் ஸமயத்தில் செய்ததாவது: ஸ்ரீ ராகவன் காட்டிற்குச் சென்றபோது ப்ரஜைகளுடையவும், ஸ்ரீ பரதாழ்வானுடையவும் கஷ்டத்தையும், பிரார்த்தனையையும் பார்த்து ராஜ்யத்திலிருந்து ரக்ஷிக்க வேண்டியதாயிற்று. தன்னுடைய பித்ரு வசன பரிபாலனமாகிற ஸத்ய விரதத்தை யோஜித்து 14 வருஷ காலம் அரண்ய வாஸம் பண்ணுவதே அவச்யமாயிற்று. ஸ்ரீ ராமனுக்கு இப்படிப்பட்ட தர்ம ஸங்கடம் நேர்ந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீ பாதுகையானது காட்டிலிருந்து சரணாகத ஸம்ரக்ஷண தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதை ஸ்ரீ ராமனுக்கும், நாட்டிலிருந்து சரணாகத ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுவதை தனக்குமாக விபாகம் பண்ணிக் கொண்டதுபோல் சரணாகத ரக்ஷணத்துக்காக பகவானைக் காட்டிற்கே அனுப்பி, தான் பரதாழ்வானுடன் நாட்டிற்குத் திரும்பிற்று. ஸ்ரீ பகவானும் பாதுகையினுடைய ஏவுதல் படியே¹ காட்டிலிருந்து கொண்டு வணங்காத அபராதிகளான கரதுஷண ராவண கும்பகர்ண ப்ரபிருதிகளான துஷ்ட ராக்ஷஸர்களையும் வாலி என்கிற வானர ராஜனையும் நிரலித்து, வணங்கியவர்களான காகாஸுரனையும், ஸுக்ரீவ மகாராஜனையும், ஸ்ரீ விபீஷணமுவானையும், ஸமுத்ர ராஜனையும், மஹர்ஷிகளையும் காப்பாற்றி, சரணாகத ஸம்ரக்ஷண தர்மத்தை பரிபாலித்தார். பாதுகையானது ராஜராஜேச்வரியாய் அயோத்திய நகரத்தில் தன்னுடைய திவ்ய ஆஸ்தான ஸபா மண்டபத்தில் ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்து, மிகவும் ஜ்ஞானவான்களான அநேகம் மஹர்ஷிகளாலும் மந்திரிமார்களாலும் சூழப்பட்டு, ஜ்ஞானத்தினாலும் குணத்தினாலும் விசேஷ கீர்த்தியுள்ளதாய், ஸகல வேதங்களுடையவும் ஸூக்ஷ்ம தத்வார்த்த ஜ்ஞானப்ரகாச விசேஷமுடையதாய், பலவிதமாய் மிகவும்

1. கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் வாலியுடன் ஸம்வாதத்தில் ஸ்ரீ ராமன் பூமியெல்லாம் பரதனுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டதென்றும், பரதனுடைய ஆஜ்ஞையால் தான் வனப்ரதேசத்தை ரக்ஷிப்பதாகவும் சொல்கிறார். பரதனுக்கும் ராஜா பாதுகையானதால் பரதாஜ்ஞை பாதுகாஜ்ஞையாக ஆகிறது.

அபராதிகளானவர்கள் தன்னிடத்தில் ரக்ஷணத்தை வந்து வேண்டும்போது, ஸ்ரீ பகவான் வானர முதலிகள் மத்தியில் ஸாமான்ய ந்யாய புத்தியால் ஏற்பட்ட ஆக்ஷேபங்களை விலக்கி ஸர்வ சாஸ்திரஸாரமான சரணாகத ஸம்ரக்ஷணமான ஸலக்ஷ்ம தர்மத்தை வெளியிட்டு ஸ்ரீ விபீஷ்ணமூர்வாணைக் காப்பாற்றியதுபோல், தன் ஸபையிலுள்ள சில சாஸ்திர வித்துக்கள் இந்தப் பாபத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாது என்று தர்ம சாஸ்திரங்களைப் படித்து அபராதியை நிகர்வழிக்க இச்சிக்கும்போது, எல்லாவற்றிலும் ஸலக்ஷ்மமாய் ஸர்வ சாஸ்திர ஸாரமான சரணாகதஸம்ரக்ஷண தர்மத்தை தத்வவித் துக்களான வஸிஷ்டாதிகள் உகக்கும்படி உலகத்துக்கு வெளியிட்டு ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷித்துக் கொண்டும், ஸம்ஸாரமாகிற காட்டிலே பாஹ்யசத்துருக்களும், ஆந்தரசத்துருக்களுமாகிற பல சத்துருக்கள் மத்தியில் மனோஜயம் முதலியதை அப்யஸித்துக் கொண்டு ஆத்மக்ஷேமத்தைத் தேடுகிற யத்னவான்களுக்கு நேரிடுகிற பலவித ஆபத்துக்களை அந்யாஸமாய்ப் போக்கிக் கொண்டும், ஜனங்களுக்கு அஜ்ஞானத்தால் ஏற்படுகிற தப்பு வார்த்தைகள் முதலானவைகளைப் போக்கி நல்ல ஜ்ஞானத்தையும் அதற்கு அநுரூபமான நல்ல வாக்கு முதலானதுகளையும் கொடுத்துக் கொண்டும் ஸ்ரீ பரதாமூர்வாணைக் கொண்டு எல்லாக் காரியங்களையும் நடத்திற்று. இப்படி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் இந்த ஸம்ஸாரத்திலுள்ள ஸகல பாபிகளையும் அல்ப வ்யாஜ மாத்திரத்தைக் கொண்டு ரக்ஷிக்கிற விஷயத்தில் ஸ்ரீ பகவானுடைய திருவடிகளை ஏவிக் கொண்டே இருந்து ரக்ஷணத்தை நடத்துகிறது. இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவமுடையதாய் தன்னுடைய புருஷகாரத்வ காஷ்டையையும் (எப்படிப்பட்ட பாபிகள் விஷயத்திலும் அல்ப வ்யாஜத்தைக் கொண்டு ரக்ஷிக்கும் படி சிபார்சு செய்வது) ரக்ஷ்ய வஸ்துக்களுடைய அதிகார காஷ்டையையும் (தத்தவித்துக்களாய் ஸாங்கபரஸமர்ப்பணம் பண்ணத் தகுந்த அதிகாரிகளாக இல்லாமல் போனாலும் வலுவில் ரக்ஷிக்க யத்தனிக்கும்போதாவது என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டிய தில்லை என்று தடுக்காமல் ரக்ஷணத்தை ஒப்புக் கொள்ளும்படியாவது இருப்பது) ப்ரகிருதமான காஷ்டா ப்ராப்த அதிகார விஷயத்தில் ஸ்ரீ ரங்கநாதனை ரக்ஷிக்கும்படி ஏவுவதால் உலகத்

துக்கு வெளியிடுகிறது. இந்த ஆச்சரியமான உண்மையை நிந்து ஸம்ஸாரிகள் அதை ஆச்ரியத்து உஜ்ஜீவிக்க வேண்டாமோ என்று அதனுடைய புருஷகாரத்வ காஷ்டையை ஆச்சரியத்துடன் கொண்டாடுகிறார்.

ஸதாசார்யர்களும் அப்படியே பாபிகளுடைய ரக்ஷண விஷயத்தில் பகவானை ஏவாமலிருப்பதில்லை. அவர்களேதான் தர்ம ஸலக்ஷ்ம ஜ்ஞானமுடையவர்கள்; ஸர்வ வேதங்களுடையவும் உட்கருத்தை அறிந்தவர்கள். ஜ்ஞானவான்களுடைய மத்தியில் விசேஷமாக ப்ரகாசிக்கிறவர்கள்; எப்படிப்பட்ட பாபிகளாலும் அநுதாபத்துடன் காலில் வந்து விழுந்து ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்து விட்டால் ஸாமான்ய சாஸ்திர ஜ்ஞானமுடையவர்கள் அவர்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் தர்ம சாஸ்திரப்படி கிடையாதென்று விதித்து, 'प्राज्ञैर्न संश्लिष्यते' என்றால் 'न तु सन्यस्यते' என்று சொல்லி சரணாகத சாஸ்திர ஸலக்ஷ்ம தத்வார்த்தத்தை வெளியிட்டு சாஸ்திர விதியைக் கொண்டும் பகவத் ப்ரபத்தியினாலும் அவர்களுடைய ஸ்வாத்ம சுத்திக்கும், ஆத்மக்ஷேமத்துக்கும் குறைவில்லாமல்படி ரக்ஷித்து விடுகிறவர்கள். இந்த ஸம்ஸாரமாகிற காட்டிலே பாஹ்யாந்தர சத்துருக்களாலே பீடிக்கப்பட்டு முமுக்ஷுக்களாய் யத்தனிப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய ஆபத்துக்களையெல்லாம் பகவானைக் கொண்டு அநாயாஸமாகப் போக்கிக் காப்பாற்றுகிறவர்கள். அஜ்ஞானத்தையும் அதன் மூலமான ஸம்ஸார ஸம்பந்தமான தப்பு வார்த்தைகள் முதலானவைகளை ஆச்ரிதர்களுக்குப் போக்கி ஜ்ஞானத்தையும் ஆத்ம பரமாத்மபரமான வாக்கு முதலானதுகளையும் உண்டு பண்ணுகிறவர்கள். இப்படி தங்களுடைய புருஷகாரத்வ காஷ்டையினுடையவும் ரக்ஷயர்களான ஜீவராசிகளுடைய அதிகார காஷ்டையினுடையவும் உண்மையை உலகத்துக்கு வெளியிட்டு ரக்ஷித்து, அதனால் விசேஷ கீர்த்தியுள்ளவர்களாக இருப்பவர்கள் என்பதும் ஸலசிதம்.

இப்படிப் பிரித்து வ்யக்தமாகக் காட்டிய விசேஷார்த்தங்களெல்லாம் பாதுகையின் ஆத்ம குணங்களைப் புகழுகிறதும் சரணாகதி சாஸ்திரத்தின் உண்மைகளைப் பேசுகிறதமாகிற ஸந்தர்ப்பத்துக்கும் தீர்மானமான சாஸ்திரார்த்தங்களுக்கும்

ஒத்தனவாய் சுலோக பதங்களால் ஸுக்ஷ்மமாகக் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன. (30)

941 रम्ये वेश्मनि पापराक्षसभिदास्वास्तकीनायिका

नन्तुं कर्मजदुर्मदालसधियां सा हन्त नाथीकृता।

सद्वाटभ्रमिकासु तापसतपोविस्त्रम्भभूयत्रिका

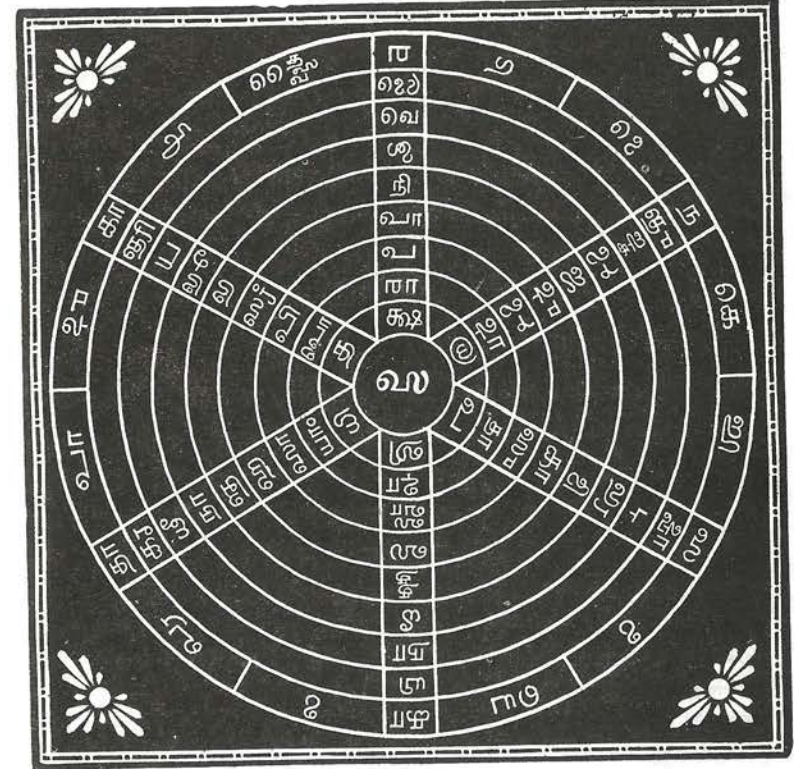
काचित्त्वैरगमेन केळिसमये कामव्रता पादुका॥

ரம்யே வேச்மநி பாபராக்ஷஸபிதாஸ்வாஸக்ததீ நாயிகா
நந்தும் கர்மஜ துர்மதாலஸதியாம் ஸாஹந்தநாதீக்ருதா।
ஸத்வாட ப்ரமிகாஸு தாபஸ தபோவிஸ்ரம்ப பூயந்த்ரிகா
காசித் ஸ்வைரகமேந கேளிஸமயே காமவ்ரதா பாதுகா॥

இதில் 6 குத்துக்கால்கள் உள்ள சக்ரபந்தம் என்றும் கவியினுடையவும் காவ்யத்தினுடையவும் பெயரை உட்கொண்டிருக்கிற மஹா சக்ரபந்தம் என்றும் பெயருள்ள பந்தம் உள்ளது. இதில் 2 குத்துக் கால்களால் ஏற்படுகிற ஒவ்வொரு வீதியிலும் ஒவ்வொரு பாதமாக ப்ரதக்ஷிண க்ரமத்தில் 3 பாதங்களும், 3-வது பாதத்தின் கடைசி அக்ஷரத்திலிருந்து ஆரம்பித்து ப்ரதக்ஷிணமாக (வட்டையாகிற) கடைசியான வெளிமண்டலத்தில் 4-வது பாதமும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. குடத்திலுள்ள 'ச' என்கிற அக்ஷரம் முதல் 3 பாதங்களிலும் 10-வது அக்ஷரமாய் 3-க்கும் பொதுவாயுள்ளது. 3 பாதங்களினுடையவும் ஆத்யந்தாக்ஷரங்கள் 4-வது பாதத்திலுமுள்ளதாய் 1, 2, 3 பாதங்களுக்கும் 4-வது பாதத்திற்கும் பொதுவானது. இந்த சக்ரத்திலுள்ள 9 மண்டலாகாரமான வீதிகளில் வெளி முதல் 3-வது 6-வது வீதிகளிலிருந்து 'विश्वनाथीय पादुकासहस्रम्' என்கிற கவியினுடையவும் காவ்யத்தினுடையவும் பெயர்களை எடுத்து வாசிக்கலாம்.

இதிலுள்ள விருத்தத்திற்கு 'शार्दूल विकीर्णितं' என்று பெயர். ஒவ்வொரு பாதத்திற்கும் 19 அக்ஷரங்கள் உள்ளது.

(ப-ரை) கேळिसमये - விளையாட்டு ஸமயத்திலே, அதாவது விளையாட்டுக்காக வெளியில் ஸஞ்சரிக்கிற காலங்களிலே,

ச்லோகம் 941

स्वैरगमेन - தன்னிஷ்டப்படி எங்கும் எந்த ஸமயத்திலும், எத்தனை தடவையானாலும் ஸஞ்சரிப்பதனாலே, कामरता - தனக்கு மிகவும் இஷ்டமான வரதத்தை, அதாவது லோக ரக்ஷணமாகிற த்ருடவரதத்தை உடையதும், पार - மிகவும் பாபிகளான, राक्षस - ராக்ஷஸர்களுடைய, भिदा - நாச விஷயத்தில், स्वासक्त - மிகவும் ஊக்கமுள்ள, धी - புத்தியை உடைய வரை, அதாவது பகவானை, नायिका - ²அழைத்துப் போவதும், सत् - ஸாதுக்களான ருஷிகளுடைய, वाट - ஆச்ரமங்கள் நிறைந்த பிரதேசங்களில், भ्रमिकासु - சுற்றும் காலங்களில், तापस - தபஸ்விகளுடைய, तपोविश्रम्भ - தபஸ்ஸில் ஏகாக்ரசித்தத்தை, भू - உண்டு பண்ணுகிற, यत्रिका - (பூமியில்) படிந்த தன் ரேகைகளை³ உடைத்தானதுமான, सा - அந்த, काचित् - மனதுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத ஆச்சரிய ஸ்வபாவமுள்ள, அதாவது ஆச்சரியமான லோக ரக்ஷண வரதத்தையும், யதேச்சா ஸஞ்சாரத்தையும் ஸ்வபாவமாக உள்ள, पादुका - பாதுகையானது, कर्म - துஷ் கர்மங்களாலே, ज - உண்டாயிருக்கிற, दुर्मद - கெட்ட மதத்தினாலே, அதாவது தனமதம், வித்யாமதம், ஆபிஜாத்யமதம் (நான் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவன் என்று உண்டாகும் கொழுப்பு) முதலிய கெட்ட திமிரினாலே, असस - நினைக்க வேண்டிய விஷயத்திலும், செய்ய வேண்டிய

1. தனக்கு மிகவும் அபிமதமான லோக ரக்ஷணமாகிற விரதத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவே விளையாட்டு என்கிற வியாஜத்தை வைத்து ஆச்சரிதர்களைத் தேடியும், அவர்களுடைய விரோதிகளைத் துலைப்பதற்காகவும் பகவானை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு தன் இஷ்டப்படிக்கெல்லாம் எங்கும் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதும் என்று பலிதார்த்தம்.
2. அதாவது மேற்சொன்ன காரணத்தால் துஷ்ட ராக்ஷஸர்களைத் துலைப்பதற்காக அது விஷயத்தில் ஊக்கமுள்ள ஸ்ரீ ராமனை, ராக்ஷஸஸந்திக்கக் கூடிய ஸித்தாசிரமம் முதலிய இடங்களுக்கு அழைத்துப் போவதான என்று அர்த்தம்.
3. அதாவது பூமியில் படிந்த பாதுகை ரேகைகளைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் இவ்விடம் ராம ஸஞ்சாரமுடைய இடமென்று அறிந்து பயந்து அண்ட மாட்டார்கள் என்கிற நம்பிக்கையால் தபஸ் ஒன்றிலேயே முழு மனதையும் செலுத்தும்படி ஆசிரமப்ரதேசங்களில் தன்னுடைய யதேச்சா ஸஞ்சாரத்தினாலுண்டான தன் அடையாளங்களை விசேஷமாக உண்டு பண்ணுகிறதானது என்று அர்த்தம்.

காரியத்திலும் சோம்பலால் செல்லாததான, धियाम् - புத்தியை உடையவர்களுக்கு, नन्तुम् - ஸேவிப்பதற்காக, அதாவது எவ்விதமாகவாவது கண்ணால் பார்த்து வணங்கி கேட்குமத்தை அடையும் பொருட்டு, रम्ये - அழகான, वेरमनि - ஸ்ரீ ரங்க விமானத்தில், नाथीकृता - எஜமானியாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது.⁴ हन्त - இது என்ன ஆச்சரியம். அதாவது இது என்ன பாதுகைக்குள்ள ஸ்வாதந்தர்யம்; இது என்ன பகவத் குணம்; இது என்ன மஹா பாபிகளுக்கு நேர்ந்த பாக்யம் என்பது.

(கருத்து) ஆனால் முன்சொன்னபடி பாதுகைக்கு காஷ்டாப்ராப்த புருஷகார ஸ்வபாவம் உண்டானாலும், பெரிய பாபிகள் விஷயத்தில் புருஷகாரத்தை மட்டும் செய்யலாமே ஒழிய அப்படியே எல்லாரையும் நிச்சயமாகக் காப்பாற்றிவிட முடியுமோ? அது பகவானுக்கு பரதந்திரமான வஸ்துவன்றோ? பகவானும் இசைந்தால்தானே ரக்ஷணம் ஸித்திக்கும் என்றால் சொல்லுகிறார். எந்தப் பாதுகையானது தன்னை ஆச்ரயித்த யாரையும் அவசியம் ரக்ஷிப்பது என்பதை தனக்கு மிகவும் அபிமதமான விரதமாகக் கைக்கொண்டு அதை நிறைவேற்றும் பொருட்டு லீலா ஸஞ்சாரம் என்கிற வியாஜத்தினால் ஆச்சரிதர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்குவதற்கும் யதேச்சமாக எங்கும் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருக்கிறதோ, அப்படியே ஆச்ரித விரோதி நிரஸனைக ஸ்வபாவமான ஸ்ரீ ராமனை ஸித்தாசிரமம் முதலிய இடங்களுக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு போய் தாடகா, ஸுபாகு, மாரீச, ப்ரபிருதிகளைத் துலைத்ததோ, சித்ரகூடம் முதலிய இடங்களில் ராக்ஷஸர்களுக்கு பயங்கரமான தன்னுடைய அடையாளங்களை ருஷிகளுடைய ஆச்ரம ப்ரதேசங்களில் தன்னுடைய ஸஞ்சாரத்தால் பதிய வைத்து அவ்வடையாளங்களால் அந்த ருஷிகளுக்கும் ராக்ஷஸர்கள்

4. அதாவது ஸ்ரீ ரங்கநாதன் ஸ்வபாவத்தில் எப்படிப்பட்ட பாபிகளையும் ரக்ஷிப்பதிலேயே ஊக்கமுள்ள பாதுகையை அந்த ரக்ஷண விஷயத்தில் இன்னொருவருடைய கை பார்த்திராமல் ஸ்வதந்திரமாக தானே ரக்ஷிக்கும்படியான யஜமானித்வமுள்ளதாகச் செய்து, தானும் இது விஷயத்தில் அதன் இஷ்டத்தையெல்லாம் அங்கீகரிக்கும்படி அதற்கு பரதந்திரமாகவே எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்று தாற்பர்யம்.

இதைக் கண்டு அண்ட மாட்டார்கள் என்கிற நம்பிக்கையை உண்டு பண்ணி, தபஸ்ஸில் ஏகாக்ர சித்தமுள்ளவர்களாகச் செய்ததோ, அப்படிப்பட்ட துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலன ஸ்வபாவமுள்ள பாதுகையை பகவான் ஜன்மாந்திர துஷ்கர் மங்களால் தனமதம், வித்யாமதம், ஆபிஜாத்யமதம் முதலிய மதங்கள் பிடித்து ஆத்ம ஷேமார்த்தமாகச் செய்ய வேண்டிய வற்றிலும் நினைக்க வேண்டியவற்றிலும் புத்தியைச் செலுத்தாமல் திமிரினால் விபரீதமாக நடப்பவர்களும் கூட ஏதாவது ஒரு ஸமயத்தில் எவ்விதமாகவாவது பாதுகையை ஸேவித்து எப்படியாவது ஷேமத்தை அடைந்து விட்டுமென்று பரம தயையால் அது நினைத்தபடி ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு தனக்கும் கூட பரதந்திரமில்லாமல் ஸர்வஸ்வதந்திரத்துடன் அழகியதான ஸ்ரீ ரங்க விமானத்தில் யஜமானியாக்கி, தானும் அதற்கு அதீநமாகவே இருந்து வருகிறார். இது என்ன பகவத் குணம். பாதுகைக்கு எவ்வளவு ஸ்வாதந்தரியம். பரம பாபிகளுக்கும் கூட நேர்ந்த இதென்ன பாக்யம் என்று நினைத்து ஆச்சரியப்படுகிறார்.

ஸதாசார்யர்களும் அப்படியே ஆச்ரித ரக்ஷண விஷயத்தில் த்ருட்வரதர்களாய் அது விஷயமான ப்ரவிருத்திகளையே தங்களுக்கு யோக்யமான வ்யாபாரமாகக் கொண்டு ஸம்ஸாரிகளுடைய பாபங்களாகிற ராக்ஷஸர்களைத் துலைப்பதன் பொருட்டு அதில் தானே ஊக்கமுடைய பகவானைத் தூண்டுகிறார்கள். ஸாதுக்களான ஆச்ரிதர்கள் வஹிக்கும் அக்ரஹாரங்களுக்கு அடிக்கடிச் சென்று, தங்களுடைய ஸாந்நித்யத்தாலும் உபதேசத்தாலும் தங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அனுஷ்டானம் முதலியதிலுள்ள சீர்திருத்தங்களினாலும் அஜ்ஞானமும், அதனால் உண்டாகிற காம க்ரோதாதிகளுமான உள் சத்துருக்களையும் துலைத்து, புத்தியைக் கெடுத்து அஸந்மார்க்கத்தில் மூட்டுகிற குமதிகள் இனி இவ்விடம் நம்முடைய பிரயத்தனம் பலிக்காது நமக்கும் ஆபத்து வரும் என்று அஞ்சி ஓடிப்போகும் படிக்கும் செய்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சீலமுடைய ஸதாசார்யர்களை ஜன்மாந்திர கர்ம வசத்தால் துர்மதம் பிடித்து ஸன்மார்க்கத்தில் ப்ரவிருத்தியில்லாத பாபிகளும் எவ்விதமாகவாவது ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கட்டும் என்கிற பரம

தயையால் ஸ்ரீ ரங்காதி திவ்ய தேசங்களில் ஸர்வ ஸ்வாதந்தர்யத்துடன் தனக்கும் எஜமானனைப் போல் ஏற்படுத்தி அவர்களிடத்தில் தான் பாரதந்தரியத்தை வஹித்துக் கொண்டு அவர்களுடைய புருஷகாரத்தை எந்தப் பாபிகள் விஷயத்திலும் அங்கீகரிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் நேர்ந்திருப்பதால் எந்தப் பாபிகளும் அவர்களை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்து விடலாம் என்கிற ஆசார்யர்களுடைய ரக்ஷண ஸ்வாதந்தரியமும் இதில் ஸூசிதம். (31)

942 श्रीसंवेदनकर्मकृद्सु तव स्यामृद्धैर्यस्युतः

श्रीपादावनिविस्तृतासि सुखिनी त्वं गेययातायना।

वेदान्तानुभवातिपातिसुतनुः सान्द्रेड्यभावप्रथे-

ऽङ्गस्या चाच्युतदिव्यदास्यसुमतिः प्राणस्थसीताधन! ॥

ஸ்ரீஸம்வேதநகர்மக்ருத் வஸு தவ ஸ்யாம் ருத்ததையஸ்புட: ஸ்ரீபாதாவநிவிஸ்த்ருதாஸி ஸுகிநீ த்வம் கேயயாதாயநா। வேதாந்தாநுபவாதி பாதி ஸுதநு: ஸாந்ந்ரேட்யபாவப்ரதே அங்கஸ்தாசாயுததிவ்யதாஸ்ய ஸுமதி:ப்ராணஸ்தஸீதாதன ॥

இதற்கு 'चतुरङ्गमष्टाचक्रम्' அதாவது எட்டு குத்துக் கால்கள் உடையதாய்க் கவியினுடைய நான்கு பிருதுகளை (அடையாளங்களை अङ्गम्)க் காட்டக் கூடியதான சக்ரம் என்று பெயர். இதில் சுலோகத்தினுடைய 4 பாதங்களையும் சக்ரத்தின் இரண்டு இரண்டு குத்துக் கால்களால் ஏற்படுகிற 4 வீதிகளில் ப்ரதக்ஷண க்ரமமாக எழுதியிருக்கிறது. இந்த சக்ரத்திலிருந்து சுலோகத்தின் 4 பாதங்களையும் சேர்ந்த 1-வது மண்டல வீதியிலுள்ள 8 அக்ஷரங்களால் கீழ்க்கண்ட சுலோகத்தின் முதல் பாதமும், 3-வது மண்டல வீதியிலுள்ள 8 அக்ஷரங்களால் மூன்றாவது பாதமும், 6-வது மண்டல வீதியிலுள்ள 8 அக்ஷரங்களால் மூன்றாவது பாதமும், 3-வது வீதியிலுள்ள 8 அக்ஷரங்களால் நான்காவது பாதமும் எடுக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இப்படி இந்த பந்தத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சுலோகம் என்னவென்றால்:-